

Din colecția Operele Soriei Cerin la Editura Paco la mică apărare.

Poetă

• *Durată* (2005)

• *Tăpaga Durată* cu volumul *Furcă, Doamă și Apăsătorii* (2006)

Enunț și născ (2006)

• *Creștinism* (2007)

• *Miner, miner, miner, vîrșă și Războiul Cerin* (2007)

• *Spune de conservare la fenomenul de conservare* (2007)

• *Amăritor, război și iubire* (2007)

• *Enunț conservare* (2007)

Alte lucrări

• *Revoluția 21 Decembrie 2012* (2009)

• *Simbolism* (2009)

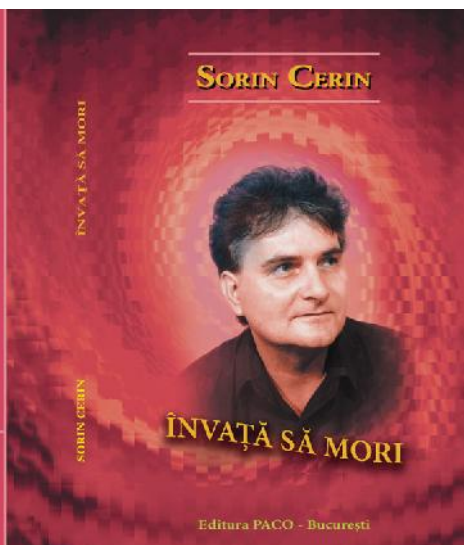
Verșuri

• *Poema de durată* (2009)

Învăț să mori este o lucrare normalitate, scrisă sub formă unor aforisme, maxime, ciugărituri, adresată cu predilecție celor care se așteaptă cu teamă sfârșitului, bevinilor incertității, celor care trec prin momente grele ale pierderii unei suflete dragi și nu înțeleg că dădându-le celor interesați de fenomenul morții.

ISBN 978-606-8006-14-7

SORIN CERIN

ÎNVATĂ SĂ MORI

EDITURA PACO
București

All right reserved.

The distribution of this book without the written permission of SORIN CERIN , is strictly prohibited.
Copyright 2009 by SORIN CERIN

Toate drepturile rezervate autorului.
Nici o parte din această lucrare nu poate fi copiată fără
permisiunea scrisă a autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN

Învăță să mori / Sorin Cerin. - București : PACO,
2009

Bibliogr.

Index

ISBN 978-606-8006-14-7

821.135.1-84

1. Moartea este reversul iluziei.
2. Moartea este unicul lucru care separă Destinul existenței de propriul său sine.
3. Nu vei găsi niciodată moartea dincolo de tine ci numai în tine.
4. A înțelege moartea este ca și cum ai înțelege viața cu deosebirea că fiecare există datorită celeilalte.
5. Moartea este zborul Iluziei Vieții mai departe decât o țin propriile aripi ale gândurilor.
6. Moartea este colosul ce nu va putea fi urnit din loc niciodată de viață.
7. Moartea este miracolul prin care există viața.
8. Cum viața provine din naștere, moartea provine din renaștere.
9. Moartea te cuprinde doar dacă vrei viață eternă, altfel viața ta poate fi o prelungire înconștientă în propria-ți moarte, determinată și născută de propria ta naștere și viață.
10. Moartea nu va fi niciodată atât de străină de viață precum este viața de moarte. Iată paradoxul existenței.

11. Moartea este sufletul speranței de a se regăsi peste timp.
12. Moartea este unicul neînțeles pe care-l trăim cel mai intens, determinându-l cu propria noastră viață.
13. Moartea este o frântură de clipă din anii grei ai vieții.
14. Moartea este cea mai mare salvare a omului de propriul său sine.
15. Care este cel mai mare izbăvitor? Moartea sau Dumnezeu?
16. Moartea este valul eternității ce spală lacrima vieții cu uitarea de sine.
17. Moartea este marele dor al neînțelesului iubirii prin eternitatea clipei.
18. Moartea este farmecul existenței de a învinge timpul la ruletă Destinului.
19. Moartea este sensul tuturor sensurilor vieții.
20. Moartea este lacrima care se scurge pe obrazul eternității de a fi.
21. Moartea este visul din urmă al eternității.
22. Moartea este frumusețea prin care iubirea poate înțelege viața, născând-o să poată muri.

23. Câtă moarte este în fiecare clipă a vieții care trece și câtă viață în eternitatea singurei clipe a morții?
24. Moartea este amintirea vieții ce nu mai știe să fie dureroasă.
25. Nu ne putem imagina viața fără de durere precum moartea fără de simțire în visul cu nume de viață cu toate că trezirea în Lumea Luminii Eterne a Iubirii prin moarte ne va arăta de că moartea nu are simțire fiindcă viața este o umbră în lumina adevăratei iubiri.
26. Oare ar mai exista moartea fără amintirea clipei celei din urmă? Dacă da, înseamnă că nu există moarte, fiind uitată în întregime viața, ca și cum nici nu ar fi existat, iar dacă nu, înseamnă că moartea este adevărata viață!
27. Moartea este motivul pentru care viața își permite să doară!
28. Moartea va fi mereu pentru viață, unica vină a vieții de a exista, născându-se.
29. Fără de moarte viața nu ar mai avea nici un sens precum fără de viață nici moartea nu ar mai avea nici un sens.
30. Să fie moartea uitarea întregii amintiri a vieții? Nu se poate, fiindcă astfel întregul sens al lumii s-ar năruie în nonsensul său.

31. Trăiește viața ca și cum ai avea mereu vârsta tinereții. Doar astfel vei intra în eternitate tânăr, sfidând ceea ce viața crede despre moarte și bătrânețe.
32. Niciodată nu vei putea înțelege moartea fără să înțelegi mai înainte de toate iubirea vieții tale.
33. Înțelesul morții te depășește doar dacă cel al vieții îți pare cunoscut.
34. Moartea este mai mult decât o strofă dintr-un poem de dragoste, este eternitatea lui rostită în întregimea unei frânturi de clipă.
35. Moartea este dorul de Dumnezeu al Destinului.
36. Moartea reprezintă tot ceea ce nu poate fi prezent în Iluzia Vieții.
37. Moartea este visul Destinului de a fi dincolo de propriul sine.
38. Moartea este atât de amară doar pentru cei care nu înțeleg adevăratul sens al vieții: acela de a muri!
39. Câtă moarte poate cuprinde orizontul ce pentru tine rămâne de necuprins?
40. Absolutul morții este viața precum al vieții, moartea.

41. Moartea este aburul incandescent ce naște viața din neantul eternității visului.
42. Tot ce începe va muri precum tot ce moare nu se știe dacă va mai începe vreodată.
43. Moartea este amintirea Lui Dumnezeu despre viitor.
44. Moartea este viitorul a tot și a toate câte sunt indiferent cât de veșnice se cred acestea.
45. Moartea este arbitrul fără de tăgadă al Destinului.
46. Moartea nu greșește niciodată în fața vieții pe când viața greșește mereu în fața morții, fiindcă există și doare.
47. Moartea este absolutul necuprinsului și absurdul vieții.
48. Moartea este dorul firii de a avea un viitor mai necunoscut decât orice cunoscut.
49. Moartea se reazămă pe viață precum viața pe Destin. Cine trage greul?
50. Moartea este umbra liniștii.
51. Moartea este dorința neantului de a se mântui la soarele divinității uitând marea sa amintire de a fi neant.

52. Moartea este frumusețea aștrilor care trăiesc doar cu amintirea luminii lor care nu-i va părăsi niciodată.
53. Moartea este frăgezimea primăverii ce înmugurește cu uitarea vechilor frunze.
54. Câtă moarte poate fi în uitare? Dar viață?
55. Amintirea este aceea care joacă un rol esențial în fața morții determinând-o ca atare.
56. Fără amintire nu ar exista moarte fiindcă ori îți amintești că ai trăit și atunci ești mort, ori nu îți mai amintești nimic și atunci ești viu.
57. Amintirea este oglinda morții.
58. Moartea este o iluzie la fel de mare precum este Iluzia Vieții.
59. Moartea este sensul existenței de a fi prin propria sa amintire.
60. Moartea este decorul în care amintirea simte că trăiește mai vie ca niciodată.
61. Moartea este lupta dintre amintire și Destin pe câmpul de bătlie aflat în custodia vieții.
62. Moartea este mai puțin din tot ce credem noi că ar putea fi și mai mult din tot ce știm că este.

63. Moartea este jocul de-a viața al existenței atunci când escaladează muntele divin al infinitului.
64. Moartea este marea dezamăgire a vieții, împlinind eternitatea, primind astfel tot ce și-ar fi dorit viața.
65. În jurul morții nu poate fi decât amintire iar în cel al vieții, hazard și iluzorie împlinire.
66. Ce altceva ar putea să-și amintească moartea decât hazardul iluzoriu al vieții?
67. Este logic că dincolo de Iluzia Vieții să fie moarte tocmai fiindcă noi nu vom putea niciodată accede acolo inteligibil.
68. Moartea începe din momentul când nu mai gândim Iluzia Vieții.
69. Moartea este pentru sinele nostru uitare, iar pentru cei din jurul nostru descompunere. Cine uită și ce se descompune? Iluzia Vieții despre un anumit subiect.
70. Am privit aștrii morți de milenii pe bolta înstelată. Trăiau mai intens ca niciodată în mine. Aceasta este moartea.
71. Ce este moartea? Ai să înțelegi vreodată iubirea mea cea mare că noi vom fi doar o amintire a unui vis etern despre iubire?
72. Poate că cel mai neînțeles și mistuitor dor este dorul morții din inima iubirii.

73. Moartea nu doare și nici iubirea nu ar trebui să doară vreodată. De aceea tinde mereu să evadeze dincolo de hotarul vieții.
74. Moartea este aripa iubirii ce nu poate fi frântă niciodată.
75. Moartea este mai întâi așteptare, pe urmă amintire ca în cele din urmă să devină uitare pentru așteptarea și amintirea vieții.
76. Moartea nu poate fi regăsită niciodată în sufletul care nu iubește. De aceea toți cei care trăiesc ca și cum ar fi eterni sunt persoane ce merită întreaga noastră milă și compasiune.
77. Moartea este darul vieții pus de Dumnezeu pe masa Destinului, pe când viața devine oglinda morții ștersă de Dumnezeu cu uitarea de sine.
78. Moartea este sensul nonsensului de a avea un sens prin viață.
79. Moartea devine în cele din urmă unicul înțeles al vieții.
80. Moartea reprezintă oceanul unde toate fluviile vieții devin valurile unui Destin ce se sparg la picioarele infinitului care-și va aminti că există uitarea dând astfel nașterii iluziei unei noi vieți.
81. Moartea este feriga ce crește la umbra Iluziei Vieții.

82. Moartea este dorul de Dumnezeu al visului vieții.
83. Numai prin moarte se poate împlini Iluzia Vieții.
84. Moartea este cel mai neînțeles apropos spus de către Destin vieții.
85. Inevitabil, viața se va împiedica de moarte căzând din turnul său de fildeș căptușit cu vise iluzorii pentru totdeauna.
86. Oare ce gândește Dumnezeu atunci când ne credem învățați sau genii în visul vieții ce se lovește atât de tare de moarte încât uită totul?
87. Moartea este lumina care s-a opintit pentru o fărâmă de clipă în întunericul vieții.
88. Moartea te face mereu să înțelegi viața ca fiind o enigmă de care nu-și va mai aminti niciodată eternitatea.
89. A te juca cu visul morții este poate unica îndeletnicire reală din întreaga Iluzie a Vieții.
90. Moartea este compromisul vieții cu propriul său sine.
91. Moartea declară mereu război oricăror altor înțelesuri în afară de cele ale iubirii, iertării și uitării.

92. Moartea este pasul făcut de Iluzia Vieții în eternitatea propriului său vis, uitând întreaga sa amintire de a fi vis.
93. Prin moarte orice vis devine realitate.
94. Moartea se substituie vieții doar prin amintire.
95. Moartea uimește Destinul cu viața sa eternă care s-a întâmplat o singură dată, în momentul uitării Iluziei Vieții, devenind ea însuși: Destin.
96. Înaintea morții doar vieții îi mai trebuie curaj!
97. Moartea devine în final adevărata regăsire a omului cu propriul său sine.
98. Ce înseamnă viața privită din pragul morții? Dar al miliardelor de aștrii ai unei singure galaxii? Nimic!
99. Nimic nu este mai etern decât clipă prin care treci în viață și moartea prin care nu mai treci deloc.
100. De ce să ne fie frig de moarte odată ce nu simte frigul?
101. Cu toții suntem singuri înaintea morții și liberi de noi înșine după aceea.
102. Cum moartea este un neant al vieții tot așa fiecare suntem un nimeni înaintea morții.

103. Câte amintiri se aștern la picioarele morții de către viață, ce vor deveni uitate tocmai de către viață. De ce? Ce poate face moartea cu ele?
104. Oare ce s-ar face iubirea fără de moarte?
105. Câtă moarte se așterne cu fiecare fulg de nea topit pe asfaltul negru al vieții?
106. Moartea stă mereu în fața Destinului.
107. Alături de moarte nici viața nu mai știe cine este.
108. Moartea devine un înțeles abia când nimeni nu-și mai poate înțelege viața.
109. Mult trăiește viața prin moarte dar mai mult trăiește moartea prin viața ce moare.
110. Moartea este un simbol al neînțelesului absolut al vieții.
111. Marea evadare din viață nu poate fi decât în moarte, în teamă provocată de aceasta. De aceea a evada în propria ta teamă înseamnă izbăvire de tine însuși, înseamnă a deveni marele învingător al propriei tale vieți.
112. Cine a încercat să înțeleagă moartea s-a iertat pe sine de propria sa viață. Iată cheia mântuirii de sine.

113. Moartea nu poate muri decât trecând prin viață.
114. Moartea ar muri dacă nu ar sta îmbrăcată în cămașa vieții.
115. Moartea este soclul prin care respiră viața noile sale clipe.
116. Fără de moarte întreaga viață ar muri definitiv.
117. Ce altceva poate să fie moartea, decât oglinda în care se poate privi visul vieții?
118. Moartea reprezintă zorii în care se destramă visul vieții.
119. Mă gândesc la moarte și iubire. Oare ce ar fi viața fără de ele?
120. Unicul lucru de care nu te poți ascunde și nici nu poți fugi este uitarea visului vieții.
121. Oare ce s-ar face viața fără de amintire? Dar moartea?
122. Moartea nu poate înțelege decât dacă vorbește în limba absolutului pe când viața doar în cea a absurdului.
123. Moartea este marea teamă a vieții de propriul său sine.

124. Moartea nu te îndeamnă niciodată să înțelegi iubirea, pe când viața, da. De aceea viața este atât de absurdă.
125. Lacrima morții nu va plânge niciodată cu regret ci cu uitare.
126. Moartea te îndeamnă să înțelegi eternitatea clipei pe când viața efemeritatea ei.
127. Ce departe e moartea de cei care uită de eternitatea sufletelor lor.
128. Moartea este ziua când sufletul iese la lumina adevărului după noaptea visului vieții.
129. Niciodată nu vei putea înțelege moartea dacă nu vei simți infinitul din tine însuși.
130. Cu cât te vei depărta de moarte cu atât viața va deveni mai efemeră.
131. Sensul vieții constă în moarte iar al morții în absolutul eternității clipei.
132. Floarea morții nu poate veșteji niciodată, fiindcă este eternă, pe când cea a vieții se pierde în noianul de eternități pe care le irosește cu fiecare clipă care trece.
133. Moartea este dorul de destin al eternității.

134. Moartea nu se poate călăuzi după principii ci numai după absolut. Pot exista principii în absolut? Cu siguranță că nu, datorită faptului că s-ar contrazice unele pe altele determinând același absurd al vieții.
135. Moartea te deprimă doar dacă uiți că tu ești o mare amintire a ei din care ai luat naștere, fiind prins de capcana timpului.
136. Moartea este muntele al cărui vârf trece dincolo de norii vieții, strălucind în lumina eternității.
137. Moartea învinge necuprinsul vieții prin propriul său absolut.
138. Moartea doare doar în viață.
139. Cel aflat în moarte nu mai aparține evenimentelor vieții. Prin urmare moartea nu poate dura, plictisi, învinge, la fel ca și viața.
140. Câtă dreptate are moartea atunci când moare față de viață.
141. Unde nu s-a născut moartea a murit viața.
142. Să fie atât de mult destin în moarte, încât nici viața să nu îl poată învinge?

143. Nu poate exista moarte mai îndepărtată sau mai apropiată de noi, precum nu poate exista infinit mai îndepărtat sau mai apropiat.
144. Să fie moartea blestemul vieții de a se fi născut?
145. Nicăieri în această lume nu vei putea găsi mai multă moarte decât în fericire.
146. Viața trebuie să doară pentru a exista față de moarte.
147. Nu poate fi absurd mai mare decât nașterea datoră cu o moarte.
148. Abisul morții este adevăratul sens al vieții.
149. În moarte nu poți să spui niciodată: dincolo, pe când în viață, da! Moartea este eternitatea.
150. Moartea este rugul aprins de viață pentru a lumina calea unei singure clipe a eternității în care te vei pierde pentru totdeauna.
151. Pentru viață, moartea devine o condamnare obligatorie. Iată caracterul obscen al vieții față de moartea care îi dă viață, vieții.
152. Nimeni nu poate fi singur în moarte învăluit de infinit.

153. Moartea este dorul străinului aflat în noi de propriul său infinit.
154. Niciodată nu vei ști unde începe moartea și unde se sfârșește viața tocmai fiindcă visul tău despre lume se spulberă la ivirea zorilor eternității.
155. Doamne câtă moarte poate fi în inima care nu se regăsește în înțelesul acestei lumi și câtă viață pentru cei ce nu vor să înțeleagă pe deplin viața.
156. Niciodată nu vei găsi cel mai ascuns lucru al lumii tale dacă nu vei muri.
157. Cât poate fi de îndepărtat visul despre străinul din tine înainte de a muri și cât de apropiat atunci când sensul existenței tale derivă din marea necunoscută a nonsensului propriei tale existențe.
158. Oare a oprit vreodată trenul împlinirii în lumea privirii tale condamnată la moarte? Și dacă da, de ce?
159. Să fie moartea marea împlinire a crezului acestei lumi absurde?
160. Cât de multă moarte poate fi în surâsul plin de viață al tinereții condamnată cândva să se nască?
161. Oare e atât de greu să mori, precum este să înțelegi sensul vieții?

162. Care zbor al clipelor poate să fie
moartea? Dar care clipă a eternității poate să alunge
totul din marea amintire a lumii despre tine?
163. Cine poate să înțeleagă infinitul morții dintr-
o singură clipă, în finitatea uriașă de clipe moarte
pierdute la margine de drum al simțirii tale date de
naștere?
164. Suntem născuți din clipă și murim în destinul
infinit al altei clipe.
165. Doamne, cât de departe suntem de noi atunci
când vrem să înțelegem moartea.
166. Nu cred să existe viață căreia să-i fie teamă
de nemurire chiar dacă aceasta ar însemna moarte.
167. Moartea nu va putea lua asupra ei niciodată
vina de a exista a vieții.
168. Nu poate exista o vină a morții.
169. Niciodată nu vei putea cădea la pace cu
străinul din ține decât prin izbăvirea morții.
170. Viața este sclava verbului a face și de aceea
vede moartea ca fiind aceea care desface.
171. Moartea se împlinește doar prin despărțirea
definitivă de această viață.

172. Viața tinde mereu către moarte,pe când
moartea se depărtează mereu de la întâlnirea cu
viața.
173. Celor ce le e teamă de moarte le e teamă de
calea aleasă de viață.
174. Nu moartea vrea să se lepede de noi, ci viața.
175. Moartea definește un neînțeles al înțelegerii
propriului nostru sine.
176. Moartea nu poate să cuprindă nici una dintre
frontierele vieții prin care aceasta navighează
naufragiind printre clipe.
177. Alături de moarte nu poate sta deșertăciunea,
fiindcă aceasta nu mai poate fi cunoscută la fel ca și
în viață.
178. Câtă moarte poate fi într-un număr ce poate
fi numărat și câtă eternitate în tot ceea ce nu mai
poate fi numărat!
179. Nimeni nu va putea ascunde vreodată
moartea de propriul său sine.De aceea trăiește.
180. Nu există adevăr mai mare în această viață
de cât acela prin care ești obligat să asculți simfonia
morții odată cu trecerea fiecărei clipe.

181. Cel mai viu sentiment persistă doar
înveșmântat în moarte pentru a nu răci de atât de
multă viață.
182. Dorul de moarte este teamă de viață în
schimb teama de moarte este sensul vieții.
183. Fără de moarte ne-ar fi prea teamă de această
lume.
184. Oare cât paradis poate ascunde moartea care
însălmântă uneori viața?
185. Unde se termină viața moare moartea.
186. Nimeni nu știe cât de amară este moartea, în
schimb știm suferința vieții.
187. Viața este apanajul cunoașterii și moartea al
incertitudinii.
188. Prin moarte până și incertitudinea devine
mister.
189. Ce s-ar face viața fără de misterul morții?
190. Avem mai mare nevoie de moarte decât de
viață tocmai fiindcă moartea trăiește doar în viață.
191. Moartea este darul suprem pe care îl face
viața existenței.
192. Ar mai fi viața dacă nu ar muri?

193. O A viață fără de moarte ar fi o viață fără de naștere.
194. Pentru a ști ce se află dincolo de moarte vă trebui să ști ce se află dincolo de naștere.
195. Viața survine prin naștere iar moartea se naște prin moartea vieții.Oare nașterea vieții, moartea cui este?
196. Nașterea morții este sfârșitul vieții .
197. Câtă viață și moartea se află în naștere?
198. Totul se reflectă în oglinda amăgitoare a instinctului.Inclusiv nașterea și moartea.
199. Venim din nașterea vieții și mergem spre nașterea morții,la fel de goi precum am sosit.
200. Tot ceea ce suntem și realizăm se reduce la moarte,inclusiv planeta,sistemul solar,galaxia,totul.
201. Limita morții este doar propria sa naștere.
202. Viața are două limite,nașterea și moartea,noi cunoaștem la nivel dual, binele și răul, frumosul și urâtul,în schimb moartea are doar o singură limită cunoscută de noi,aceea prin care murim.
203. Dacă moartea nu s-ar limita la viață ar fi eternă.Faptul de a avea un început în viață,înseamnă că are un sfârșit,neputând fi infinită prin început!

204. O dreaptă chiar dacă ar continua la infinit,odată ce are un început ea nu mai este infinită.La fel și moartea.
205. Posibilitatea faptului că moartea să fie finită doar la un capăt,respectiv acela al vieții,ne demonstrează că și aceasta începe din viață.
206. Tot ceea ce începe din viață, inclusiv moartea ajunge să se sfârșească în aceeași viață.De aceea există Lumea de Apoi.
207. Lumea de Apoi este o altă dimensiune care are ca punct de plecare dimensiunea noastră.
208. Tot ce are un început are și un sfârșit, inclusiv moartea.Ce altceva poate fi sfârșitul morții decât renașterea în Lumea de Apoi?
209. Tot ce are un început posedă și o desfășurare a începutului respectiv.Moartea se va desfășura în propria sa lume.
210. Moartea ar fi fost eternă numai dacă nu ar fi început la sfârșitul vieții!
211. Adevărata eternitate nu constă în moarte ci în uitare!Uitarea este aceea care va părăsi pentru totdeauna până și moartea.
212. Moartea este uitare doar pentru Iluzia Vieții dar nu și pentru Lumea de Apoi care începe prin părăsirea acestei Iluzii a Vieții.

213. Adevărata eternitate și liniște constă numai și numai în uitarea de tot și de toate și nicidecum în moarte.
214. Moartea ar fi uitare deplină doar dacă nu ar avea primită în sinele ei informația faptului că a început din fosta viață ce a murit.
215. Prin moarte devenim eterni numai față de viață și Iluzia Vieții dar niciodată față de eternitatea nenăscută și nemuritoare a Totului.
216. Față de infinitul Uitării Eterne întreaga moarte este doar o frântură de clipă.
217. Întreaga eternitate a clipei, precum eternitatea ce începe a morții, este doar o clipire a Destinului din Uitarea Eternă.
218. Atât ceea ce este dinainte de naștere, cât și viața sau moartea nu sunt decât niște simple cărămizi din edificiul infinit pus la temelia Uitării Eterne.
219. Oare dacă am ști adevărul absolut despre moarte sau viață am fi mai fericiți?
220. Sensul vieții care se pierde în moarte este o mare minciună a Iluziei Vieții.
221. Trăim de parcă am fi eterni în această lume trecătoare unde ne așteaptă cu brațele deschise

moartea, cum probabil ne-a așteptat undeva cândva, nașterea.

222. Moartea nu este un somn adânc fiindcă nu putem vorbi de moarte adâncă.
223. Moartea nu este o scuză prin care viața își poate arăta fațetele ei nu tocmai frumoase.
224. Oare trebuie să mulțumim Unicului Întâmplător atât pentru moarte cât și pentru viață?
225. Dacă tot ce se câștigă în viață se pierde în moarte cine este învingătorul?
226. Moartea nu va putea ascunde niciodată nonsensul existenței.
227. Moartea este sinele tuturor lucrurilor și faptelor din această viață.
228. Pe cât de departe privim moartea față de viață, pe atât de departe este și adevărul absolut de acestea.
229. Alături de moarte nu poate fi decât unicul său opus care este viața.
230. Moartea nu mai are nici un opus în afară de viață, dar nici ceva asemănător ei în toată lumea vieții.

231. Marele paradox al vieții constă în a ne simți singuri alături de moarte chiar dacă ne izbăvim prin ea.
232. Cu cât ne simțim mai aproape de moarte cu atât viața din noi își va îndeplini țelul propriei sale nașteri.
233. Teama de moarte a născut întreaga cultură.Trăim ca și cum am fi eterni.Doar astfel uităm de moarte.
234. Dacă ne-am fi amintit de moarte,dacă am recunoaște cu adevărat moartea și am trăi ca și niște muritori întreaga noastră cultură ar dispărea,odată cu orgoliile vieții.
235. Privesc aglomerația de pe acest bulevard.Fiecare aleargă fără să se gândească o clipă că de fapt aleargă spre clipa morții.Peste un secol toată această aglomerație va fi țărână uitată de mult și dusă de vânturile deșertăciunii pe care nu a vrut să o recunoască, spre cele patru zări.
236. Oare și fulgii de nea se cred eterni în căderea lor?
237. Ce poate fi mai mareț decât să înțelegi cu adevărat moartea?
238. Menirea acestei lumi constă în moarte.Până și cele mai îndepărtate galaxii ale gândurilor noastre vor muri într-o bună zi.

239. E atât de multă moarte în privirea acestei lumi încât toate religiile vorbesc despre jertfe făurite tocmai pentru a nu privi în ochi lumea.
240. Moartea este un festin al Destinului.
241. Destinul nostru constă în moarte!
242. Cine nu vrea să înțeleagă moartea nu va putea niciodată să-și cunoască cu adevărat propriul său Destin.
243. Diferența dintre Moarte și Destin este dată numai de către Iluzia Vieții, altfel nu ar fi nici o deosebire, întrucât destinul nostru constă numai în moartea unde se împlinește.
244. Cine poate ști cât de multă nevoie avem de moarte într-o viață atât de străină de noi înșine.
245. Ceasul morții există doar raportat la viață dar nu și la moarte unde orologiile pot să nici nu existe.
246. Nimeni nu își poate înțelege propria moarte înainte de muri.
247. Moartea e ca și omul nu știe când se va sfârși crezându-se eternă.
248. Ce s-ar face omul fără moarte?

249. Ar mai rămâne ceva din viață dacă nu ar fi moartea?
250. Câte doruri naște moartea în această lume?
251. Oare cine a înțeles cu adevărat moartea vreodată?
252. Să fi mereu dincolo de moarte cu întreaga ta simțire. Este cel mai înțelept lucru cu puțință din această lume.
253. Moartea nu va cerși niciodată milă vieții pe când viața se va prosterna mereu înaintea morții.
254. Moartea este cel din urmă mare adevăr al acestei lumi!
255. Nimeni nu a putut vreodată să iubească viața și să înțeleagă moartea în același timp.
256. Oare ar mai fi poezia iubirii în această lume dacă nu ar fi moartea?
257. Ce departe e moartea de noi în timpul acestei vieți pe care o trăim ca și cum ar fi eternă.
258. Niciodată nu te vei putea ascunde de moarte, însă de viață:da!
259. Moartea este cea mai ascuțită lamă a cuțitului cu nume de Destin.Va tăia mereu și negreșit, viața.

260. Dacă moartea este uitarea totală de sine iar viața marea amintire a sinelui,înseamnă că sensul vieții este uitarea iar al morții,amintirea.
261. Niciodată moartea nu-și va aminti viața decât în măsura în care ar fi și această viață.
262. Dacă moartea este noaptea vieții iar viața noaptea morții,înseamnă că zorii morții constau în viață și ai vieții în moarte.
263. Cum ar fi această lume fără de moarte?Dar moartea fără de lume?
264. Dacă moartea nu are un sfârșit decât un început la terminarea vieții,înseamnă că întreaga moarte este un etern început al vieții.
265. Prietenia dintre moarte și viață se numește existență.
266. Dacă nu ar naște viața moarte și moartea viață nici una dintre ele nu ar exista.
267. Valurile morții nu vor sparge niciodată talazurile dorului.
268. Doar atunci când ninge cu viață se așterne zăpada morții.
269. Atunci când viața trece moartea petrece.

270. Să fie moartea unicul sens al adevărului absolut referitor la această lume?
271. Dacă moartea este un sens viața este miracolul care îl va urma.
272. Moartea provoacă suferință doar celor care cred în viață. Cum aceștia sunt toți cei care trăiesc înseamnă că sensul vieții de a se săvârși prin moarte este suferința.
273. Moartea este dorul ce doare viața acestei lumi.
274. Mai încolo de moarte este neantul ideatic, mai înainte de viață același neant. Să fim doar o scânteie aprinsă de neant pentru a se încălzi la focul suferinței noastre?
275. De ce oamenii deschid ochii atunci când mor? Doar pentru a vedea moartea? Dacă aceasta este uitare de sine, de ce trebuie mai înainte de toate să o vedem? Cine a văzut vreodată uitarea de sine dar cine a înțeles-o?
276. Atunci când moartea devine o salvare, viața este întotdeauna medicul de gardă.
277. Moartea este cea mai adâncă tăcere din toate tăcerile strigate de viață.
278. Sensul morții este ajutat de viață să se nască.

279. Salvarea constă în moarte abia atunci când
viața nu mai are nimic de spus.
280. Prin moarte orice Destin pare a fi împlinit.
281. În spatele morții nu rămâne decât iubirea iar
în fața ei, tăcerea.
282. Nimic nu ascunde mai multă moarte decât
iubirea, tocmai fiindcă împlinirea Destinului nostru
constă în moarte.
283. E atât de multă moarte în surâsul acestei
primăveri a vieții noastre încât cu siguranță toamna
va părea o mare renaștere.
284. Fără de moarte viața nu ar mai fi. Deci
moartea este izvorul din care se adapă viața pentru a
exista.
285. Visul vieții apare numai în somnul morții.
286. Oare de ce numai somnul morții poate visa
viața?
287. A te trezi din somnul morții care visează
viața este ca și cum ai renaște în viața veșnică.
288. Nici o moarte nu poate fi mai veșnică decât
propriul său vis care este viața.
289. Adevărata viață este atunci când te trezești
din visul morții care este viața acestei lumi.

290. Oare de ce ne visează somnul morții astfel
viața noastră? De ce întregul vis plutește pe oceanul
suferinței însetat de averi și ierarhii ca și cum ar fi
etern?
291. A te depărta de moarte este ca și cum te-ai
depărta de propriul tău somn în care-ți visezi viața.
292. Oare de ce nu putem fi apropiați morții în
visul propriului ei somn?
293. Cum ne va apărea moartea când ne vom trezi
din visul vieții?
294. A iubi moartea este ca și cum ai realiza că-i
visezi propriul său vis atunci când aceasta doarme
adânc pe perna eternității!
295. Moartea ne pare înfricoșătoare fiindcă visul
vieții nu vrea să vadă niciodată zorii eternității care
spală cu lumina lor divină sufletul iubirii.
296. Nu pot să cred în viață fără să înțeleg mai
înainte de toate moartea.
297. Moartea este dorul în care viața nu se poate
împlini niciodată.
298. Apa morții nu va spăla niciodată tărâmul
trecător al suferinței și absurdului vieții.

299. Între mine și moarte nu există decât un singur pod: viața.
300. Moartea este cea mai mare minciună a vieții.
301. Moartea este modul cum vede viața libertatea deplină.
302. Moartea lipsește cu desăvârșire din sufletul care iubește, tocmai fiindcă acesta trăiește cu adevărat visul semnului morții care este viața.
303. Cine iubește visul vieții nu va putea înțelege niciodată somnul morții fiindcă atunci când visezi uiți că de fapt dormi.
304. Datoria noastră este de a ne trezi din visul vieții în somnul morții scăldat cu razele eternității.
305. Cine poate înțelege viața fără să simtă florile primăvăratice ale morții care vor naște noile fructe ale Destinelor ?
306. Uitând de moarte uiți de tine însuși.
307. Totul e trecător în afară de moarte pe această lume.
308. Lumea noastră este mai infimă decât un grăunte de nisip în fața măreției Universului, în schimb fiecare dintre noi suntem la fel de eterni că și Universul prin moarte.

309. Nimeni nu poate cunoaște notele simfoniei proprii sale morți.
310. Odată ce ne trezim din somnul morții, visul vieții se destramă. De aceea nu mai putem reînvia în această viață.
311. Câtă măreție și splendoare poate ascunde somnul morții prin suferința și absurdul visului vieții.
312. Numai treziți din somnul morții vom putea înțelege cu adevărat visul vieții.
313. Înaintea și înapoia vieții este somnul morții. Nu poate exista somn fără stare de veghe cum nu poate exista moarte fără de viață. Ce altceva poate fi somnul morții decât o noapte oarecare a vieții eterne?
314. Cine oare ne visează viața din somnul morții? Cine doarme pentru fiecare dintre noi? Cine a obosit într-atât de mult încât doarme visând propria noastră viață?
315. Universul este gigant doar pentru finitul visului vieții și nicidecum pentru infinitul morții.
316. Fiecare viață are propriul ei Destin, deci propriul ei vis. Înseamnă că fiecare vis este visat de o persoană diferită pentru fiecare din noi, persoană care doarme somnul morții noastre ca noi să ne visăm în acesta viața.

317. Cine oare îmi visează în somnul morții viața mea și de ce? Să fie propriul meu străin de mine? Alter egoul meu? Să fie tot ceea ce nici eu nu pot ști despre mine însumi?
318. Ce departe e moartea de mine atunci când uit că-mi trăiesc viața.
319. Nimic nu poate fi mai sfidător decât să înțelegi că moartea este unicul fenomen ce nu poate muri în această lume.
320. Atunci când vrei să cunoști moartea orice rațiune devine nefolositoare.
321. Ce poate fi mai irațional decât viața în fața morții?
322. Atunci când vorbești despre moarte să nu spui niciodată că de n-ar fi viața ar deveni eternă. Dimpotrivă, nu ar exista deloc.
323. Oare câtă moarte ascund ochii plânși ai orizonturilor ce mor cu fiecare apus și renasc cu fiecare răsărit?
324. Splendoarea morții privită prin ochii vieții constă în uitare.
325. Nimeni nu poate cunoaște momentul morții dacă moartea înseamnă uitare de tot și de toate.

326. A fi în moarte înseamnă a fi în neîntințată deci a nu fi dar a nu fi, chiar și în moarte înseamnă viață.
327. Niciodată nu vei găsi ceva mai înțelegător decât moartea. Orice ai face ea te va înțelege luându-te sub aripa sa ocrotitoare.
328. Moartea există doar atâta timp cât conștientizezi că trăiești.
329. A considera moartea în afara vieții este ca și cum ai considera că poți muri fără să trăiești!
330. Ce tristă pare moartea pentru cei care-și trăiesc viața ca și cum ar fi eterni.
331. Moartea nu poate fi nici dincolo și nici dincoace de viață ci numai în viață. Dincolo de viață moartea nu mai e moarte fiindcă dispăre atât binele cât și răul.
332. Moartea este un fenomen la fel de natural ca și viața din care se naște.
333. Moartea aduce deseori suferință pentru cei rămași tocmai fiindcă viața nu poate accepta că a pierdut suferința celui plecat.
334. S-a reîntors cineva din moarte sau din viață înainte de propria sa naștere?
335. Nici o frunză ruginită nu poate înverzi cum nici un om nu mai poate trăi odată căzut din pomul

vieții, în schimb același pom va înmuguri primăvara următoare.

336. Pentru a învăța să trăim am avut nevoie de o lume de apoi cu infernele dar și paradisurile sale. Pentru a învăța să murim va trebui mai înainte de toate să înțelegem de ce am avut nevoie să ne clădim o lume de apoi?
337. Lumea în care trăim are mai mare nevoie de moarte decât de viață fiindcă fără de moarte viața nu ar mai naște nimic!
338. Niciodată moartea nu va fi îndeajuns de departe de tine pentru a te lăsa ca să-ți trăiești visul vieții numai în griji și nevoi. Mereu va fi o izbăvire.
339. Fără de izbăvirea morții viața și-ar îndeplini cu prisosință rolul, acela de a-ți ucide în totalitate libertatea propriului tău spirit.
340. Prin moarte orice sfârșit devine un început.
341. Dincolo de limita vieții se află moartea dar de limita morții ce se află?
342. Speranța în viață se poate împlini sau nu fiindcă cunoaștem cele două contrarii, binele și răul. În moarte unde pare să nu existe contrarii se mai împlinesc vreodată speranțele? Dă voi spune eu. O singură speranță și numai a celui care și-a dorit moartea!

343. Norii vieții nu vor umbri niciodată soarele morții.
344. Ce altceva poate fi moartea decât ecoul surd strigat de adevărul absolut al vieții Destinului acestei lumi?
345. Nu fugi de moarte fiindcă vei fugi de tine însuși.
346. Niciodată nu vei înțelege viața dacă nu te vei împăca cu moartea.
347. Rolul morții este acela de a da strălucire vieții iar cel al vieții de a detesta moartea. Care dintre acestea este mai onestă?
348. Niciodată să nu crezi în viață fiindcă joacă fals prin propria sa iluzie a binelui și răului, putând să te înșele sau să te părăsească în orice moment. Moartea în schimb, nu te va părăsi și nici nu te va înșela niciodată.
349. Cu toții putem fi siguri de un singur lucru în această viață și anume de moarte.
350. Cu toții ne gândim cel puțin odată în viață la ceasul morții, fără să realizăm că moartea nu are ceas neavând temporalitate.
351. Pentru a ajunge curat pe tărâmul morții va trebui neapărat să-ți ștergi mai înainte picioarele pe preșul vieții.

352. Oh moarte cum ne poți îndura știind că
respirăm prin tine,că fiecare suflare ne apropie de
brațele tale izbăvitoare iar majoritatea dintre noi te
urâm?
353. E mai multă moarte decât viață în viață și
mai puțină ca oricând în moartea vieții.
354. Moartea există atât timp cât o cunoaștem.
355. De orice ne-am putea lipsi în această viață
dar niciodată de moarte.
356. Nebun este acela care se va ascunde de
moarte dar brav cel care va învinge viața.
357. Degeaba vei iubi viața fiindcă aceasta tot în
moarte se va împlini pe sine.
358. Nu visa la viață ci la moarte.De aceea te-ai
născut doar pentru a muri.
359. Unicul adevăr ce poate sta în fața morții este
nașterea.
360. Nașterea este prima clipă ce va curge pe râul
vieții spre oceanul iminent al morții.
361. Cum ar arăta Destinul nostru dacă nu s-ar
împlini în moarte ci în viață?Infernal.

362. Niciodată să nu cauți infernul în moarte ci numai în viață.
363. Moartea există doar atât timp cât o cunoști, la fel și paradisul sau infernul Lumii de Apoi. Odată uitate toate acestea dispar.
364. Moarte este unicul lucru care dispare prin propriul său sine și înțeles. Dacă uiți totul odată intrat în moarte dispare și moartea raportată la tine.
365. Viața este o amintire pe când moartea o uitare a acestei amintiri.
366. Câți dintre noi nu am vrea să uităm amintirea vieții? Dar câtor dintre noi ne e teamă de moarte?
367. Viața ne-a zămislit o lume nedreaptă și rea tocmai pentru a iubi moartea?
368. Ferice de tine cel care ai înțeles sensul morții din marea iubire a vieții tale.
369. Pe adevărații morți nu-i vei găsi decât în această lume.
370. Absolutul libertății constă în moarte.
371. Nicăieri nu poți fi mai liber decât în moarte.
372. Adevărata înțelepciune constă în a te împăca cu propria ta moarte.

373. Câtă nemărginire este în moarte dar noi suntem la fel de incapabili să o cunoaștem precum nu putem realiza nimic din tot ce s-ar afla dincolo de Univers.
374. Moartea la fel ca și viața se pot defini prin clipe. Diferența constă că viața este o lungă succesiune de clipe pe când moartea se ascunde în eternitatea unei singure clipe. Atunci de câte ori murim oare în decursul unei singure vieți?
375. Ce diferență este între liniștea morții și strigătul surd al vieții?
376. Tot ce-i rămâne vieții este țărâna pe care a închiriat-o sufletului cândva. În schimb morții îi rămâne sufletul. De aceea trebuie să trăim pentru moarte și nicidecum pentru viață.
377. Învăță să mori. Iată calea spre Lumină Divină.
378. Valurile oceanului vieții oricât de învolburate ar fi nu vor putea niciodată sparge stânca impunătoare a morții.
379. Cel care se ascunde de moarte în viață, nu realizează că străbate în fiecare clipă a vieții, eternitatea morții acelei clipe.
380. Nu există deșertăciune mai mare decât viața precum nu există adevăr mai mare decât moartea.

381. Numai prin moarte vei atinge eternul absolut.
382. Teamă de moarte este cea mai mare înșelătorie a vieții. Câte suferințe ar fi avut de îndurat cel ce a murit de tânăr?
383. Moartea pare cufundată în beznă numai pentru viață.
384. Întotdeauna să privești moartea ca sursă și susținătoare a vieții și nicidecum că o distrugătoare a acestora. Ce s-ar face viața fără de moarte? Dar Dumnezeu fără de Diavol? Dar binele fără de rău? Care dintre aceste contrarii îi aparțin morții sau vieții rămâne de văzut.
385. Întreg oceanul clipelor vieții încapă într-o singură picătură de clipă din apa morții!
386. Dacă nu ar fi fost moartea nu s-ar fi născut dorul și poezia lui.
387. Întreaga frumusețe a vieții poate străluci numai dacă se reflectă în oglinda morții.
388. Doar în viață poți fi singur dar nu și în moarte.
389. Iluzia vieții este poarta de intrare în imperiul morții.

390. La fel cum ai venit în viață vei merge în moarte.Tot ce ai primit în această lume vei lăsa aici.
391. Odată mort, pentru tine va dispărea definitiv această lume dacă nu ți-o vei putea aminti.Amintirea este esența vieții și unicul sens dat vieții de către moarte.
392. Toate vorbele și speranțele tale,toate realizările și iubirile tale,toate nu sunt decât karmă în fața morții iminente.
393. Ce anume este mai de preț în această lume?Lipsa de încredere în viață sau lipsă de încredere în moarte?Iată cauza deșertăciunii acestei lumi.
394. Toate câte sunt dar mai ales nu sunt se datorează în primul rând morții ca opus al vieții.
395. Ești abătut, înfrânt și debusolat în fața vieții?Gândește-te că întreaga lume este la fel ca și tine în fața morții.
396. Cauza pentru care Lumea de Apoi a devenit o continuare al lumii noastre constă mai înainte de toate în nevoia celor care au reușit sub acest soare de a avea o continuitate a reușitei lor.
397. Oricât de mult s-ar spăla deșertăciunea vieții în apa morții ea tot murdară va rămâne.

398. Dacă moartea constă în uitare înseamnă că este cel mai important balsam al vieții. Adesea trăim uitând de moarte.
399. Cine vrea să trăiască etern uită că o poate face numai murind etern cu fiecare clipă care trece!
400. Murim cu fiecare clipă prin care trecem tocmai fiindcă viața nu ne lasă să ne regăsim intrând odată pentru totdeauna în eternitatea acelei clipe.
401. Moartea este cunună de spini ai vieții atât de necesară propriei noastre mântuirii.
402. Am plecat din ceea ce Iluzia Vieții noastre definește neant pentru a ne trezi în acest vis cu nume de viață doar pentru a ști că putem să murim?
403. Moartea nu a fost niciodată o alegere morală pentru viață.
404. Doar dacă viața este morală ar putea fi dorința de sinucidere o cale imorală.
405. Nu te poți depărta de moarte decât de tine însuși.
406. Moartea moare odată cu ea.
407. Viața nu este decât puntea dintre cele două mari necunoscute ale Iluziei sale, înainte de aceasta și după. Venim din necunoscut și mergem către acesta după cum venim din trecut și mergem către

viitor. Trăim doar prezentul al cărui clipă o ignorăm de fiecare dată trecând la următoarea, pentru a nu muri.

408. Oare ce ar mai rămâne din moarte dacă s-ar lua vălul Iluziei Vieții de pe fața clipelor noastre?
409. Nu defăima niciodată pe cel mort fiindcă în moarte nu există vină și nici fărădelegi ca și în Iluzia Vieții.
410. Cinstește pe cei morți de câte ori poți chiar și pentru faptul de a fi înnotat înaintea ta prin apa deșartă a vieții spălându-se cu împlinirea propriului lor Destin.
411. Nu uita că în această lume toți mugurii ce dau în floare nasc frunzele vieții ce vor rugini. De aceea întreaga splendoare a vieții are drept scop: moartea!
412. Moartea este la fel de îngăduitoare cu cel invidios, ticălos sau laș precum este cu cel ajuns, bogat sau harnic. Pe toți îi primește deopotrivă în regatul ei ca împlinire a propriului lor Destin.
413. Toate fețele ce trec azi pe stradă mâine vor fi oase albite într-un cimitir. Tot ce rămâne după noi în această lume este amintirea. Dacă am uita cu toții această lume ea nu ar mai exista.

414. Ce depărtat ne pare Destinul față de moarte și totuși Destinul se împlinește de fiecare dată numai prin moarte.
415. Cum lumina stelelor prinde viață în lumea noastră cu toate că în lumea lor sunt moarte demult tot așa Lumină Divină a sufletelor noastre va prinde viață într-o altă lume.
416. Și amintirea noastră va dispărea într-o zi din această lume ca și cum nici nu ne-am fi născut vreodată dar și amintirea acestei lumi din Univers ca și cum nici n-ar fi existat. Atunci există?
417. Cum noi vedem în depărtările Universului galaxii și stele care nu mai există demult, tot astfel altcineva ne va putea vedea amintirea noastră în lumi despre care nici măcar nu știm că vor exista vreodată?
418. Până unde va merge lumina stelelor moarte? Dar Lumină Divină a sufletelor noastre?
419. Fiindcă lumina stelelor moarte demult nu se va opri niciodată traversând noi și noi lumi ale viitorului tot așa nici Lumină Divină a sufletelor noastre nu se poate opri.
420. Cum stelele prin lumina lor duc cel mai îndepărtat trecut al Universului în cel mai îndepărtat viitor înseamnă că există un viitor cert dincolo de orice viitor al lumii noastre care poate depăși

amintirile a tot și a toate devenind etern. Să fie acest absolut al viitorului Lumea de Apoi?

421. Numai prin moarte omul devine sfânt.
422. Sfințenia este unica lege cedată de moarte vieții.
423. Fără de moarte până și Dumnezeu ar deveni un simplu scamator.
424. Dacă viața definește legitatea, moartea definește haosul din care trebuie ordonată această legitate.
425. Niciodată haosul morții nu va fi echivalent cu cel al vieții.
426. Dincolo de orice viitor se află eternitatea viitorului ce vine din eternitatea trecutului care la rândul său trebuie să devină scopul unei alte cause temporare, ajungând la eternitatea infinităților temporare. Infinitatea temporară înseamnă tocmai lipsa timpului. Astfel venim din moarte și ne întoarcem în moarte.
427. Nimeni nu poate greși în moarte decât numai în viață.
428. Să știi că știi cât de mult nu poți să știi în viață, este primul pas spre a înțelege moartea.

429. Atunci când dai pomană morților le transmiți o parte din lumină sufletului tău, din iubirea de care au mereu atât de multă nevoie în Lumea de Apoi unde lumea noastră este înlocuită de Lumină Divină a iubirii.
430. Cu cât îi vei cinsti și îi vei iubi pe cei morți cu atât o părticică din Lumină Divină a sufletului tău îți va pietruî calea pe care vei merge odată și tu, dându-le în același timp hrana spirituală celor care nu se mai pot hrăni decât cu iubire fiindcă Dumnezeu nostru este iubire.
431. Cu cât vei iubi mai profund în viață cu atât îți va fi mai ușor să treci pragul dintre cele două lumi. Dacă emani iubire vei fi răsplătit cu iubire. Nu degeaba Dumnezeu nostru este iubire.
432. Nimeni nu poate înțelege de ce există viața precum nu poate ști de ce există moartea. Tot ce ne e dat să știm este să simțim într-un anume fel și atât.
433. Nimeni nu va putea vreodată să-ți arate steaua morții tale cum nimeni în afară de tine nu o va putea vedea.
434. Ce diferită este viața de moarte și cât de necesare îi sunt una celeilalte.
435. Oricât de buni jucători am fi în jocul cu viața tot jocul cu moartea va fi cel în care vom câștiga.

436. Niciodată să nu subestimezi măreția morții
fiindcă aceasta este eternă față de perenitatea vieții.
437. Dumnezeu este iubire. Noi suntem parte din
iubirea Lui Dumnezeu. Să fie moartea tot ceea ce îi
poate fi zămislit acestei iubiri? Dă voi răspunde
eu. Dar numai acea moarte considerată de către viață
a fi moarte și nicidecum adevărata moarte care
nevăzută prin intermediul Iluziei Vieții înseamnă cu
totul altceva.
438. Doar celor ce nu-și pot vedea Lumină Divină
a sufletelor lor le este frică de moarte.
439. Teama și suferința este tot ceea ce ne
dăruiește de cele mai multe ori viața atunci când ne
gândim la moarte.
440. Cred în Lumină Divină a inimii tale iubirea
mea și de aceea mi-aș dori să ne ascundem în
eternitatea unei clipe de unde să nu mai trecem
niciodată prin viața morții cuvintelor spuse doar
pentru a fi uitate.
441. Câtă simțire poate naște moartea acestei lumi
care îți spune că-ți trăiești viața?
442. Sunt o frunză ruginită a vieții ce își caută
alinarea în eternitatea morții.
443. Toate vorbele din lume nu pot valora cât o
singură privire de a ta atunci când mă pierd în
lacrima cuvântului ce-și găsește numai în eternitatea

morții adevărata strălucire și acesta se
numește:iubire.

444. Prin iubire moartea devine cu adevărat
împlinită iar viața înfrântă definitiv.
445. Oare ce ne-am face în această viață dacă nu
am putea să iubim și să murim din atât de multă
iubire?
446. Încotro se îndreaptă vântul sentimentelor ce
duce fumul cuvintelor în uitare?Dar soarele iubirii
ce apune după o zi a dorului ce tocmai se
sfârșește?Către moarte sau doar către moartea
acestei vieți trecătoare?
447. Cel ce nu crede în moarte nu va putea iubi
niciodată.
448. Doar cel ce iubește moartea alungând orice
teamă, va putea renaște în în sufletul său.
449. Oare fără moarte ne-am mai putea naște?
450. Cum timpul morții este infinit tot astfel
trebuie să devină și spațiul ei.De aceea toate stelele
Universului nu sunt decât o fărâma din măreția
morții.
451. Am să cred în viață abia atunci când va avea
curajul să ne arate acea parte a iluziei sale căreia nu-
i mai e teamă de moarte.

452. Prin teama de moarte viața își arată mrejele
propriei sale lașități.
453. Fără de moarte ar mai fi speranța?
454. Nu există dor mai nimicitor decât dorul de
moarte.
455. Unde sunt cei care au crezut în viață de-a
lungul mileniilor?În moarte!
456. Unicul adevărul pe care-l poate spune viața
celor ce o traversează este:moartea.
457. A sta cu spatele la moarte și a privi în față
doar viața este ca și cum ai întoarce spatele
adevărului dar și adevăratului tău Destin care se
împlinește numai în moarte.
458. A înotat cineva în apa morții pentru a ști
dacă aceasta este rece sau caldă,murdară sau
limpede?
459. Diferența dintre moarte și viață constă numai
în adevăr.Una dintre acestea mint.Să fie
moartea?Mă îndoiesc.
460. Nu poți spune nimic concret atunci când
trebuie să dai cu adevărat o definiție domeniului
morții precum nu te poți opune adevărului ei și nici
opune atunci când va veni.

461. Moartea este și va rămâne cea mai mare necunoscută a acestei vieți.
462. Dacă în viață avem necunoscutul iar moartea este opusul său, înseamnă că în moarte am avea cunoscutul?
463. Dacă adevăratul cunoscut ar fi moartea și necunoscutul viața prin Iluzia Vieții, înseamnă că unicul cunoscut adevărat este că noi știm că nu cunoaștem.
464. Să fie moartea lacrimă în care se ascunde marea noastră iubire? Să fie aceasta apă morții ce scaldă murii vieții sufletului nostru?
465. Cum aș putea să nu cred în raza de lumină a ochilor eternității din moarte care mă desprind de această lume murdară și meschină?
466. Oh moarte ajută-mă să trăiesc!
467. Ce-aș putea înțelege fără de moarte din această viață?
468. Departe doare dorul, departe călătorește lumina stelelor, departe au rămas toate câte sunt nu sunt și vor mai fi. Departe au rămas toate acestea în inima morții.
469. Moartea este unicul vers profund al acestui poem care vrea să fie viața.

470. Nimic nu poate fi mai rece pentru viață decât atunci când este obligată să se spele cu apa morții la fiecare apus de Destin.
471. Doar moartea poate înțelege nebunia acestei vieți, pe care o ia sub aripa sa ocrotitoare.
472. Dacă nu ar fi moartea viața ar fi un drum etern al suspinelor.
473. De ce plânge viața din noi pe cel plecat pe drumul morții?
474. Te privesc în inima mea cu fiecare bătaie de Destin, tu marea libertate a ființei mele de dincolo de mine cu nume de Moarte.
475. Doar în moarte voi înțelege șoapta Destinului care m-a născut în această lume a suspinelor.
476. Să nu suferi niciodată pentru cel plecat în moarte fiindcă viața ta este o fărâmbă de suferință față de marele ocean al liniștii care e moartea.
477. Teamă de moarte este cea mai mare minciună pe care ți-o poate spune viața.
478. Moartea este libertatea absolută dar și adevărul absolut ce străjuiește viața.
479. Există oare absolut în această viață? Atunci când ai totul realizezi că tot nu ai nimic. Unde

altundeva poate fi acest absolut decât numai în moarte?

480. Nu există și nu va exista vreodată jocul cu moartea din simplul fapt că moartea nu se va juca niciodată cu tine cum face viața. Nu te poți juca decât cu viața și atât.
481. Poate fi cineva mai mort sau mai puțin mort? În nici un caz. De aceea ai încredere deplină în moarte. Ea nu te va trișa niciodată.
482. Suntem suflet și țărână, praf stelar și amăgire în schimb avem cel mai mare atu al acestei existențe: Moartea!
483. Nu știam să pot învăța vreodată moartea din mine cum se moare și viața din sângele meu cum se trăiește decât atunci când am realizat că nu pot muri fără să trăiesc și nici să trăiesc fără să mă sprijin de moarte.
484. Îmi este dor de tine, mai dor decât întregul ocean al vieții pe care-l pot ține în palmele morții mele de atât de mult dor de tine.
485. Niciodată pașii morții nu vor lăsa urme de neșters în această lume.
486. Cheia vieții deschide ușa înțelepciunii, adevărului și luminii spirituale doar dacă crezi în moarte.

487. Ce departe este moartea de mine câteodată și
cât de grea îmi pare viața atunci.
488. Nu spune niciodată nu și nici niciodată
fiindcă totul se sfârșește în acel odată.
489. Există ceva cu adevărat în fața morții care să
nu fie deșertăciune?
490. Tot ce poate muri este liber de sine.
491. Spune-mi moarte ce contează pentru tine în
această lume?
492. Oare ce ne-am face fără moartea din noi,
care se apropie cu fiecare clipă ce trece?
493. Spune-mi moarte care este sensul pe care-l
poți da vieții decât acela al deșertăciunii
deșertăciunilor?
494. Dacă trandafirii ofiliți ai vieții pot dura și
suspina în fața morții. Niciodată moartea nu va dura
și nu va suspina în fața vieții.
495. Mulțumește-i morții că ești!
496. Iartă viața pentru tot ceea ce ți-a făcut,
pentru faptul că îți lasă moartea ca ultimă opțiune
alături de tine pe tot parcursul existenței sale.
497. Suntem iertați să putem muri!

498. Te ador moarte fiindcă ești unica ce înțelegi durerea vieții.
499. Nimeni nu poate fi pregătit vreodată de moarte fără să fie lăsat de viață pentru aceasta.
500. Vei ajunge la iubirea eternă doar prin moarte.
501. A iubi fără de moarte este ca și cum ai trăi fără de viață.
502. În moarte nimic nu mai poate muri.
503. De ce atunci când nu mai suportăm viața fugim în moarte? A fost cineva care nemi suportând moartea a revenit la viață?
504. Sensul existenței se împlinește numai prin moarte.
505. A uita de moarte este ca și cum ai uita de tine.
506. Nu încerca să omori moartea.
507. Oare a fost mai sinceră vreodată viața decât în fața morții?
508. Nu poți restitui vieții ceea ce datorezi morții.
509. Moartea nu va lipsi niciodată de la numărătoarea clipelor.

510. De moarte nu te poți împiedica decât o singură dată chiar dacă în viață ai căzut de nenumărate ori.
511. Fii liber de orice teamă fiindcă poți muri.
512. Înțelege moartea ca un nou început și nicidecum că un sfârșit.
513. Cu toții vorbesc despre frumusețea vieții cea plină de durere uitând să amintească și de frumusețea morții tocmai fiindcă necunoscutul ei nu doare și nu simte pe cel trecut dincolo?
514. Niciodată nu vei putea vorbi de eternitatea vieții în schimb de eternitatea morții da.Eternitatea nu poate muri niciodată!
515. Ultimul vis,ultima amintire a acestei vieți va trece odată cu tine în eternitate pentru totdeauna.Aceea este eternitatea ta.
516. Fii sigur că nici o viață nu valorează nici măcar cât cea mai mică fărâmbă de moarte.
517. Nu crede în viață ci în moarte.Trăiești pentru a muri.
518. Nu existența moare ci toate câte sunt în ea și se nasc mereu,precum nu moartea moare ci toate câte sunt în ea și mor mereu.Astfel adevărata existență este moartea și nicidecum viața.

519. Moartea nu se repetă niciodată. Este unica simfonie unde se cântă fără nici o repetiție arie eternității.
520. Moartea nu te va reculege ci te va culege.
521. Unde poate fi mai multă sinceritate decât în eternitate și unde poate fi eternitatea decât în moarte?
522. Floarea morții nu se va ofili niciodată fiindcă nu poate muri.
523. Orbirea vieții este aceea care nu ne lasă să înțelegem moartea.
524. Dacă Destinul nu s-ar împlini în moarte întreaga viață ar fi un adevăr absolut.
525. Nimeni nu poate lipsi la întâlnirea sa cu moartea pe peronul unde trenul vieții întârzie pentru totdeauna.
526. Deși viața te cheamă de atâtea ori în fiecare clipă pe care o pierde la ruletă deșertăciunii moartea nu te va chema decât o singură dată și atunci va trage lozul câștigător.
527. Cel care se sinucide alege calea propriei sale eternități.

528. Nu pot să cred în nemurirea vieții decât în aceea a morții.
529. Știi să fi fost vreodată o iubire care să nu se piardă în moarte?
530. Nebun e acela căruia îi e teamă de moarte și nu de viață.
531. A durut, a plâns, a suferit vreodată moartea?
532. Moartea nu minte fiindcă nu este viață.
533. Îngerul morții nu va crede niciodată în Iluzia Vieții.
534. Am fost clădiți să fim eterni și nemuritori prin Destinul nostru care se împlinește numai în eternitatea morții.
535. Doar în viață există o prăpastie între zefirul iubirii și blestemul despărțirii. Niciodată în moarte.
536. În lipsa morții viața ar fi prima care i-ar lua locul.
537. Să lupti o viață întreagă pentru a muri demn!
538. Oare dacă nu am ști că vom muri am mai lupta pentru a trăi?
539. Cel învins de lupta vieții va învăța cum se moare mai ușor.

540. De nu ar fi moartea în Destinul acestei lumi
am mai alerga după perfecțiune?
541. Te doresc mai mult decât poate dori iminența
morții această lume.
542. Sunt un ram desprins din părul privirii tale și
dus de vântul rece al amurgului vieții către inima
plină de uitare a morții ce va bate ora unei lumi
pierdute din tot ce a fost marea noastră iubire.
543. Multe am văzut în această lume dar niciodată
nu mi-a fost dat să văd un singur lucru: Moartea.
544. Să fie taina morții potirul din care își sorb
viața cuvintele noastre?
545. Câte speranțe nu a ucis viața și câte nu a
născut moartea?
546. Doar înțelesul morții poate rămâne neclintit
în urmele pline de uitare ale vieții.
547. Moartea este o mare absență pentru cel
dispărut și adesea o durere insuportabilă pentru viața
celui rămas.
548. Cimitirele sunt unicele locuri unde toate
prezențele celor trecuți de pragul vieții, sunt marile
lor absențe.

549. Nicăieri nu vei întâlni o lume a absenței
decât într-un cimitir.
550. M-ai întrebat mirată de ce privesc absent
pașii cuvintelor tale care mă rănesc adesea cu
urmele lor înfipite adânc în țărâna corpului
meu? Pentru că Destinul nostru e moartea.
551. Absența morții tale din această lume
semnifică prezența ta dincolo de Iluzia Vieții. De
aceea visăm.
552. Cel ce respiră aerul iminenței morții în
lumea deșertăciunii va înțelege că orizontul
împlinirii nu poate fi prins niciodată de pumnii plini
de sudoare ai acestei vieți.
553. Nu există sfânt care să fi iubit mai mult viața
decât moartea!
554. Sensul adevăratei sfințenii este acela de a
înțelege moartea iubind.
555. Sfințenia morții este idealul suprem pe care
ar trebui să-l atingă orice înger fiindcă moartea este
eternitate și absolut, este infinit și nemărginire.
556. Of Doamne ce grea este moartea pentru cei
care nu pot înțelege perenitatea vieții și zbuciumul
clipelor care-și pierd eternitățile la ruletă
deșertăciunii acestei lumi.

557. În moarte niciodată nu poți fi singur chiar dacă ești absent.
558. Marea singurătate o afli numai în viață și nicidecum în moarte.
559. Spune-mi doamne de ce nu ne-ai lăsat o viață care să poată înțelege moartea.
560. Niciodată nu vei putea spune niciodată în moarte.
561. E atât de multă ceață în în privirea morții încât și visele se rătăcesc pentru totdeauna.
562. În moarte până și absurdul își pierde sensul.
563. Nu poți fi nici departe și nici aproape în moarte ci doar în moarte și atât.
564. De ce îi este atât de străină moartea vieții chiar dacă nici una nu poate fi fără de cealaltă?
565. Oare ce s-ar întâmpla dacă viața ar face pace cu moartea și moartea cu viața?
566. Oare fără de moarte, fără să moară zi după zi, am mai putea rupe câte o filă din calendarul vieții?
567. Nu există cale de mijloc în moarte.

568. Ce poate fi mai sincer decât moartea și mai nesincer decât viața?
569. Moartea nu aleargă niciodată după Destinul tău fiindcă acesta se împlinește numai în ea.
570. Oare câtă moarte poate fi într-un Destin care se sprijină întreaga viață pe moarte pentru a se mântui prin aceasta în cele din urmă?
571. Viața moare cu fiecare clipă în timp ce moartea se împlinește.
572. Și dacă moartea nu s-ar hrăni cu viața ar mai fi Destinul bucătarul acestora?
573. Nu te lipsi de moarte în clipele vieții tale fiindcă numai prin eternitatea ei vei putea da sens vieții.
574. A dezamăgit vreodată pe cineva moartea?
575. Cine poate fi înșelat de moarte?
576. Moartea nu va lipsi niciodată de la împlinirea vieții tale.
577. Nu există clipă de fericire care să nu aleagă moartea odată cu nașterea unei noi zile.
578. Și durerea moare în cele din urmă odată cu viața.

579. Cel mai profund și mistuitor dor este dorul de moarte.
580. Prin iubire până și moartea devine viață.
581. Doar cei care învață să moară o viață întreagă pot deveni sfinți.
582. Pe altarul morții se săvârșesc toate bunele și relele vieții dar nu și marile iubiri.
583. Moartea dă sens vieții și iubirii.
584. Marile iubiri sunt fără de moarte fiindcă traversează împreună cu steaua morții eternitatea absolutului.
585. Nu există eternitate fără de moarte și nici sfârșit fără de viață.
586. Nu moartea ucide ci viața.
587. A te lipsi de moarte este ca și cum ai crede că viața este eternă.
588. Nu de moarte să-ți fie teamă ci de viață. Moartea nu doare și nici nu există traversând clipele ce poate să-ți facă bine sau rău.
589. Moartea este marea absență a vieții.

590. Dacă moartea nu este Marea Amintire a
vieții atunci nici Lumea de Apoi nu poate exista
după tiparele vieții.
591. A respins vreodată moartea pe cineva?
592. Niciodată moartea nu a făcut deosebire față
de clipa ce s-a prelungit în eternitate a cuiva.
593. Prin moarte orice suflet neînsemnat devine
creatorul propriei sale clipe eterne,propriei sale
lumi.
594. Doar prin eternitatea morții poți să fi cu
veșnicia Lui Dumnezeu.
595. În Univers sunt mai multe stele decât firele
de nisip de pe toate plajele lumii acestei vieți. Toate
aceste stele intră odată cu moartea lor în amintire
prin propria lor lumină ce va călători etern sfidând
spațiile și timpii pentru ca într-o seară să poată licări
peste un „Te iubesc” scris de o mână tremurândă pe
una din plajele Universului ,unde fiecare fir de nisip
este o stea.
596. Te rog viață, lasă-mi moartea în pace!
597. Nu înțelege greșit propria ta moarte atunci
când îți este teamă de viață.
598. Nu există actor care să-și poată juca propria
moarte.

599. Moartea nu e un joc ci unicul lucru serios al acestei lumi.
600. Rolul morții tale este unicul rol ce nu poate fi dat nimănui altcuiva.
601. Chiar și panica sau disperarea pe care o încearcă unii în fața morții aparține vieții.
602. Nu defini moartea cu termenii vieții fiindcă te vei înșela amarnic.
603. Cel ce nu ascultă de moarte săvârșește cel mai mare păcat față de el însuși.
604. Să fie moartea marea amintire a acestei lumi?
605. Nu încerca să te întreci cu propria ta moarte fiindcă s-ar putea să-ți pierzi până și ruleta propriului tău Destin.
606. Numărul morții tale nu îl vei putea pune niciodată la socoteală.
607. Să nu te simți niciodată stânjenit față de moarte. Aceasta nu are inhibiții.
608. Moartea nu este o îndatorire sau o obligație ci o certitudine și atât.

609. Cel ce va batjocori moartea va fi cel mai mare dușman al propriului său Destin care se împlinește numai în moarte.
610. O lume fără de moarte este o lume care nu există.
611. Nici o stea nu ar fi strălucit dacă nu ar fi fost sortită morții și luminii ce va călători etern prin aceasta.
612. Doar prostul se teme de moarte și nu de boli, bătrânețe sau suferințele vieții, uitând că moartea nu poate fi bolnavă și nici nu suferă sau doare.
613. Veșnicia se conștientizează în viață și se trăiește în moarte.
614. Nu poate exista o deșertăciune mai mare decât să crezi în nemurirea vieții.
615. Adevărata nemurire constă în eternitatea morții.
616. De ce s-ar teme viața de moarte dacă i-ar muri moartea?
617. Viața vieții și moartea morții. Iată două lucruri identice.
618. Care este diferența în cele din urmă dintre visul vieții și cel al morții?

619. Tot ce rămâne pentru noi în această viață
este moartea.
620. Nu te scâlda în apa vieții fără să știi să înoți
către moarte.
621. Întotdeauna mâine va fi o nouă zi dar nu și
pentru moartea ta.
622. Încearcă să crezi în tine amintindu-ți de
moarte. Abia atunci vei trăi cu adevărat.
623. În moarte orice loz devine câștigătorul
propriului său noroc.
624. S-a odihnit cineva în moartea care nu te
obosește?
625. Roua morții nu se așterne niciodată peste
zorii ce vor să vină ci doar peste cei care sunt eterni,
care nu vor mai veni sau pleca niciodată.
626. Câtă moarte este în uitare și uitare în moarte!
627. Cel ce uită moare odată cu propria sa uitare.
628. Prin moarte nu se trece fiindcă moartea te
trece.
629. Speranța în moarte, iată cel din urmă cadou al
vieții.

630. De ce trăim ca și cum am fi eterni dacă ne e frică de moarte?
631. S-a rupt vreodată o filă din calendarul morții?
632. Câtă moarte este în această lume și câtă lume în moarte?
633. Fii sincer cu tine însuși și caută moartea din tine. O vei găsi în uitare, amintire, vis și Destin.
634. Oriunde mergi cu inima, sufletul, mintea și trupul te îndrepti spre moarte, de aceea pe calea morții nu poți rătăci niciodată.
635. Cel ce caută lumina prin întunericul vieții o va găsi la venirea zorilor unei mari iubiri ce va dori deșertăciunea de a trece peste moartea ce nu poate trece.
636. Moartea ta nu va veni niciodată pentru tine ci doar pentru ceilalți!
637. Doar tu vei absenta la propria ta moarte.
638. De ce te temi de moarte? Nimeni nu a fost vreodată prezent la propria sa moarte.
639. Doar marile iubiri și sfinții pot înțelege cu adevărat moartea.

640. Cel care vede moartea drept pedeapsă divină nu poate înțelege că aceasta nefiind viață nu poate pedepsi și nici urî.
641. Nici de absența propriei tale morți nu poți scăpa în această viață.
642. Absența morții definește viața dar absența propriei tale morți față de tine oare nu definește Viața de Apoi?
643. Nu moartea este cea care te judecă ci absența propriei tale vieți în Viața de Apoi, a deprinderilor bune sau rele, unde ai ajuns prin absența ta în fața morții tale.
644. Dacă moartea este uitare moartea ta va uita în primul rând de tine fiind marele absent al ceasului ce-ți va bate marea trecere.
645. Lumea aceasta este o clipă frântă din eternitatea morții.
646. Viața de Apoi este Marea Amintire a eternității.
647. Doar eternitatea clipei unei mari iubiri poate rezista absenței propriei tale morți. De aceea sfinții iubesc învățând să moară fericiți.
648. Adevărata sfințenie constă în iubire și în moarte. Ambele se unesc prin eternitate.

649. Numai prin moarte poți învia.
650. Oricât de absenți suntem la propria noastră moarte sufletul va trebui în cele din urmă să realizeze că are de trecut pragul dintre lumi, mergând către lumina eternității. Dar nu va realiza moartea sa ci tocmai învierea.
651. Doar pentru viața din această lume există moartea.
652. Sufletele care nu sunt pregătite să treacă pragul către Lumea Luminii sau Lumea Vieții de Apoi și stau legate de această lume sau de Lumea Morții Vieții sunt cele mai nefericite.
653. Și stelele trăiesc etern în Lumea Luminii lor la fel cum trebuie să trăiască și sufletele, aceste stele ce vor lumina cu strălucirea lor alte și alte lumi.
654. Nu-ți fie teamă de Lumea Luminii de după moarte. Tot ce ai lăsat în această lume nu este nimic altceva decât moarte.
655. Ceea ce rămâne din tine în cimitirele acestei lumi nu ești tu, ci moartea acestei lumi din tine.
656. Cei ce se leagă cu disperare de această viață nu înțeleg că se leagă de moarte fiindcă moartea există numai în viața acestui tărâm.
657. Dacă viața nu ar trebui să ne învețe cum să murim nu ar mai exista.

658. De ce să plângi această lume a plângerii?
659. Și corpurile unor stele au murit mai demult aproape decât vremea dar lumina eternității lor strălucește și acum traversând și lumea noastră.De ce să nu fii stea?De ce să nu treci pragul dintre lumi?
660. Tot ce rămâne din noi este iubirea fiindcă și Dumnezeu este iubire.De aceea pentru a trece cu ușurință pragul către Lumea Luminii de Apoi va trebui să fi iubit îndeajuns de mult.
661. Și lumina iubirii din Lumea de Apoi poate părea întuneric pentru cei ce nu iubesc.
662. Lumea Luminii de Apoi poate deveni un infern întunecos pentru cei ce s-au lipsit de cel mai important dar primit de la Dumnezeu:Iubirea!
663. Doar iubind vei înțelege lumina din tine și prin aceasta atunci când îți va fi destinat și Lumea de Apoi.
664. Lumea Luminii de Apoi este o lume a iubirii.
665. Trăim o viață în această lume pentru a învăța să iubim și să fim iubiți tocmai pentru a înțelege cu adevărat paradisul lui Dumnezeu din Lumea de Apoi.

666. Fără a ști cu adevărat ce este iubirea nu am putea cunoaște paradisul și nici pe Dumnezeu în Lumea de Apoi..
667. Nu există rău mai mare decât să nu ști, să nu poți și să nu înveți a iubi știind că te așteaptă Lumea Luminii de Apoi.
668. Moartea și durerea înseamnă viață.
669. Nu putem avea decât o singură moarte care să ne cuprindă toate clipele pierdute la ruletă vieții.
670. Nu îți risipi eternitatea luminii sufletului tău în absurditățile deșarte ale societății. Moartea nu iartă pe nimeni.
671. Lasă țărâna din tine ierarhiilor bolnave ale acestei lumi și nu uita că tu ești lumina ce nu poate muri niciodată ci doar reînvia înapoi în lumina de unde a venit.
672. A înviat cineva fără să moară sau a murit cineva fără să se nască printre clipele absurdității acestei lumi?
673. Viața este cea mai mare risipă de clipe în fața morții ce are numai eternitatea propriei sale clipe și atât.
674. Stelele căzătoare nu pot fi văzute decât în lumea vieții care va trece și ea odată cu propria ei viață.

675. Întreaga viață este o simplă respirație a morții.
676. Drumul către moarte este pietruit cu viață.
677. Ar mai fi frumusețea vieții fără de moarte?
678. Numai prin moarte visul vieții devine realitate.
679. Știi câte clipe s-au spart în lumina eternității din mine fără de tine și fără de înțelesul morții.
680. Ce s-ar face poezia acestei lumi fără de moarte?
681. Sunt abătut de câtă moarte trebuie să ducem cu noi întreaga viață.
682. Privind către moarte privești către cauza nașterii tale.
683. Oriunde te va duce viața în această lume tot către moarte vă fi destinația finală.
684. Dacă arborele vieții nu ar avea rădăcinile în moarte nici o naștere nu ar mai fi datoră cu o moarte.
685. Te știu iubirea mea de dinainte de a fi acest timp cu nume de trecere, de moarte.

686. Oriunde este timp este și moarte.
687. Cu fiecare clipă trecută a vieții murim până când vom ajunge în marea clipă de unde nu vom mai trece,înviind.
688. Văzându-te m-am pierdut în eternitatea privirii tale la fel cum mă voi pierde în eternitatea clipei morții mele înviind.
689. Doar cel ce crede în lumina sufletului va înțelege moartea.
690. Toate religiile te pregătesc pentru moarte numai dacă le iubești.
691. Fără de iubire nu poți fi pregătit să mori.
692. Nu moartea poartă vina acestei vieți ci lipsa iubirii.
693. Nu te teme de moarte ci de iubirea pierdută din tine.
694. Învăță mai întâi să iubești și pe urmă să mori.
695. Cel ce se lipsește de iubire va pierde trenul unei eternități a fericirii fiind nevoit de o nouă întrupare în infernul țărânei.
696. Iubirea este unica eternitate ce trece cu noi în moarte.

697. Cu toții avem nevoie de simbolul unei
lumânări la ceas de moarte fiindcă nimeni nu am
reușit să iubim atât de mult cât ne-ar cere lumina
eternă a Lumii de Apoi.
698. Nu te îndoi de viață ci de iubirea pierdută în
timpul ei.
699. Vraja iubirii stă în lumina nesfârșită din
ochii tăi pe care o voi întâlni doar atunci când voi
învia în eternitatea morții.
700. Doar iubirea este aceea care nu te lasă nici să
mori și nici să trăiești fiind adevărata lumină a
Lumii de Apoi.
701. Niciodată să nu porți ochelari de soare în fața
luminii orbitoare a iubirii.
702. Marea amăgire a vieții constă în tot ceea ce
te îndepărtează de iubire, de a deveni un sfânt al
iubirii care să dorească mai mult lumea luminii
eterne de apoi decât viața.
703. Lumina acestei lumi este iubirea și doar
această va trece cu tine în moarte.
704. Toate bogățiile acestei lumi de ai avea nu ți-
ar fi de nici un folos în fața morții care îți cere doar
iubirea din tine și atât.

705. Cel ce iubește viața mai mult decât moartea este cel ce iubește deșertăciunea mai mult decât perfecțiunea eternității.
706. Nu moartea este cea care nu te lasă să o iubești ci viața din tine.
707. Nu există avere mai mare decât iubirea de aceea sfinții o strâng uneori o viață întreagă uitând de bogății sau alte ierarhii pe care moartea nu le va accepta niciodată.
708. Cât timp trăiești în această lume strânge doar ceea ce te va lăsa moartea să iei cu tine, restul este deșertăciune.
709. Nu fi lipsit de respect în fața morții fiindcă aceasta este împlinirea supremă a unui Destin.
710. Cauza vieții se pierde în moarte iar a morții în lumina eternă a iubirii.
711. În fața iubirii nu există nici măcar pragul dintre lumi.
712. Dacă am iubi fiecare cel puțin atât cât am fost sortiți să o facem trăind pe acest pământ nu ar mai exista societate bolnavă.
713. De viață poți să te desparți oricând dar nu și de moarte.
714. Moartea este cel din urmă sărut al vieții.

715. Cine iubește viața urăște moartea tocmai pentru că viața se urăște pe sine însuși mai presus de orice.
716. Cei reveniți din fața pragului morții înțeleg mai mult decât oricine importanța iubirii. De aceea încearcă să nu te împiedici în nimic altceva decât de iubire în cursa întinsă de viață.
717. Numai moartea poate împlini sensul vieții.
718. Valurile vieții lovesc corăbiile clipelor de talazurile morții în speranța de a nu mai duce amintiri către alte zări ale firii.
719. De câtă moarte are nevoie viața acestei lumi?
720. Toate războaiele lumii nu valorează nici cât o fărâmbă de iubire.
721. Nu de viață duc adevărații sfinți dorul, ci de moarte.
722. Cel ce a fost nepregătit de moarte trebuie ajutat cu iubire prin lumina gândurilor iubirii noastre prin pomeni, amintiri, lumânări și toate semnele posibile ale iubirii.
723. Doar cel ce dă iubire va primi iubire, precum cel ce-și dă iubirea celui mort va primi iubirea necesară propriei sale morți.

724. Cu toții ne împiedicăm zilnic de pragurile vieții și numai odată de cel al morții care poate fi cel mai greu de trecut fiindcă te duce în eternitate unde fiecare greșeală primește conotația nesfârșirii.
725. Ne dăm seama că am murit abia când realizăm că de fapt trăim sub formă de lumină și dincolo,când aflăm că am lipsit la propria noastră moarte.
726. Cu toții lipsim la propria noastră moarte fiindcă nu există moarte ci doar viață veșnică.
727. Suntem abătuți în fața morții fiindcă trăim trecerea cu fiecare clipă și vedem moartea ca fiind o trecere definitivă și nicidecum trecerea la adevărata viață a luminii.
728. Îmbălsămarea corpului după moarte are rolul de a nu permite altor energii ce nu pot merge spre lumină să îl locuiască și nu pentru că acesta ar mai aparține defunctului.Lumina sufletului lui merge către aceea a Lui Dumnezeu.
729. Adevărata lumină a acestei lumi este numai iubirea ce poate străluci în moarte.
730. Nimeni nu poate recupera ceva după moarte tocmai fiindcă nu a avut niciodată nimic real în acest vis al vieții.

731. La fel ca și noi întreaga lume moare transformându-se în lumina amintirii eterne ce va brăzda infinitul.
732. Plecăm cu ceea ce am venit, cu lumina din noi și atât.
733. Numai în moarte nu vei mai găsi moartea.
734. Moartea este cu adevărat uitare pentru cel în cauză devenind amintire abia după ce s-a săvârșit, altfel nu ar mai avea nici un sens viața.
735. Ne îndepărtăm de viață doar atunci când ne e teamă de moarte uitând câtă notabilitate îi dă moartea vieții.
736. Sunt conștient de moartea ce va să vină când voi uita definitiv de viață dar și de moartea ei.
737. Numai în moarte visul vieții se destramă lăsând zorii noii zile a eternității.
738. Libertatea morții constă în eternitate și a vieții în lacrimile trecerii.
739. Ne naștem fără bani de bilet pentru trenul vieții și muncim din greu pentru a ne plăti fiecare clipă de călătorie ca să ajungem cu toții la destinația finală cu nume de Moarte.

740. Mă gândesc la tine dragostea mea, la moartea care ne va uni cândva în eternitatea să, la ultimul cadou de suferință ce ni-l va pregăti viața.
741. Câtă moarte este în frumusețea unei femei? Câtă moarte vă aduce această prin posibile nașteri ?
742. Nu există naștere care să nu fie condamnată la moarte.
743. Nașterea în loc să fie sărbătorită ar trebui plânsă fiindcă este o sentință de condamnare la moarte iar moartea decizia de eliberare la viața luminii eterne.
744. Să fi fost atât de lipsiți de iubire încât am fost condamnați de a ne naște în lumea de țărână pentru a ne reîntoarce în lumea de lumină cu mai multă iubire în noi?
745. Lumea țărânei este în marea ei parte și lumea iubirilor neîmplinite. Să fie această neîmplinire pildă pe care trebuie să o cunoaștem?
746. Ne naștem pentru a sorbi din fluviul sentimental al acestei lumi durerea și moartea?
747. Dincolo de frumusețe va sta întotdeauna moartea.
748. Nu există val mai distructiv ca valul vieții tale. Te va purta întotdeauna și negreșit spre moarte.

749. Nimeni nu rămâne nesărutat de moarte fiind unica ce împarte iubirea în mod egal față de viața ce face atâtea nedreptăți.
750. Dacă moartea te primește oricând cu brațele deschise viața, odată mort nu te va mai accepta niciodată înapoi cu aceeași identitate.
751. Ce s-ar face viața fără de moarte cu societățile ei bolnave? Întreaga lume ar fi un imens spital de nebuni.
752. Odată ajuns pe tărâmul morții aceasta nu te va lăsa să cazi din nou în prăpastia vieții.
753. Nebun e cel ce privește viața ca ceva etern uitând de moarte. Va ajunge în eternitatea luminii uitând că aceasta este eternitate, prelungindu-și astfel moartea vieții.
754. Doar moartea te poate vindeca de moarte.
755. Nu părăsi această lume cu gândul dureros al despărțirii oricât de mari avantaje ai fi avut. Toate acestea nu au fost decât vise iluzorii față de eternitate.
756. Cel mai mare dar făcut de Dumnezeu omului la părăsirea acestei vieți este să nu fie prezent la propria sa moarte, realizând doar viața eternă a luminii de dincolo de clipa morții.

757. Viața și moartea sunt trecătoare fiindcă una este începutul și alta sfârșitul acelui început. Dar ceea ce denumim noi prin Lumea de Apoi este dincolo de sfârșitul începutului deci acolo unde nimic nu s-a început pentru a sfârși fiind eternitate.
758. Odată trecută viața îi trece și moartea sa lăsând lumea de lumină să inunde eternitatea ce a fost încătușată cu moartea vieții.
759. Nu despre moarte trebuie să vorbești ci despre viața ce moare mereu.
760. Avem nevoie de viață doar pentru a ști că există și moarte în lumina eternității și iubirii Lui Dumnezeu?
761. Seninul vieții ascunde marea furtună a inevitabilei sale morți.
762. Moartea este fărâma de Destin pierdută de viață la ruletă hazardului din cazinoul eternității.
763. Nu uita că doar viața te poate răni, nu și moartea ta.
764. Nici o casă a acestei lumi nu va dăinui nici măcar o clipă din lumea de lumină a iubirii de după moarte.
765. Toate relele vieții provin de la cei ce nu sunt îndeajuns de iubiți și de la cei ce nu iubesc îndeajuns. Iată cauza bolilor sociale și faptul pentru

care nu ne putem pregăti întreaga viață pentru moarte.

766. Moartea este un rămas bun de la lumea rămasului bun.
767. Moartea va fi mereu nota de plata la suma socotelilor vieții.
768. Moartea nu va termina niciodată nimic altceva decât Iluzia Vieții.
769. Spațiile și timpii se transformă prin moarte în eternitate.
770. Celui căruia îi e frică de moarte îi e teamă de eternitate.
771. Nu moartea te ucide ci viața.
772. Oare știm cu adevărat ce anume reprezentăm pentru eternitatea așa zisei morți?
773. Cum orice ființă sau obiect poate fi orice altceva dacă s-ar schimba Iluzia Vieții tot așa și moartea poate fi cu orice altceva.
774. Nimeni nu se poate depărta în moarte de el însuși precum nu poate fi străin de propriul său sine cum este în timpul vieții.
775. Străinul din tine este moartea neînțeleasă din tine.

776. Suntem străini de moarte datorită Iluziei Vieții.
777. Dacă nu am fi străini de moarte întreaga lume ar fi un paradis.
778. Tot ce este creat va muri pentru viața ce a fost creată la rândul ei.
779. Moartea a fost creată numai pentru viață murind odată cu aceasta fiindcă tot ce este creat va muri.
780. De ce iubirea care este Dumnezeu a creat viața și moartea ei?
781. Nimeni nu se poate lipsi de moarte.
782. Deznodământul spațiului și al timpului constă în moarte.
783. Dacă alături de spațiu și timp am mai realiza și alte dimensiuni în cadrul Iluziei Vieții atunci am avea parte de cu totul altceva decât viața precum de ceva diferit de ceea ce denumim noi moarte.
784. Dacă nu am cunoaște viața și moartea ele nu ar exista. Dacă prin moartea noastră nu mai cunoaștem moartea vieții aceasta nu există.
785. Cunoașterea spațiului și timpului înseamnă viață și moarte.

786. Vietățile care nu-și cunosc viața și moartea nu realizează că trăiesc.
787. Dacă omul nu și-ar cunoaște viața și moartea, acestea nici măcar nu ar exista pentru el chiar dacă ar fi o ființă vie. Unele vietăți nu conștientizează că s-au născut și nici că vor muri vreodată.
788. Omul a făcut legământ cu moartea abia atunci când a cunoscut-o.
789. Nu există moarte decât pentru cel care o cunoaște.
790. Pragul dintre lumi pe care trebuie să-l treacă fiecare suflet este pragul dintre două moduri diferite de cunoaștere.
791. Cunoașterea este influențată iremediabil de țărâna acestei lumi care odată ce dispare și nu ne mai încătușează sufletul va primi noi valențe și dimensiuni, iar moartea vieții va fi cu totul altceva.
792. Atunci când ne pregătim pentru moarte trebuie să fim conștienți că energiei sufletului nostru îi vor deveni accesibile o infinitate de dimensiuni pe lângă spațiu și timp, aflate în Lumea Luminii de Apoi. Depinde cât de pregătiți suntem pentru a primi cât mai multe astfel de dimensiuni în cugetul nostru orbit de Iluzia fostei Vieți. Acel impact este cel mai înălțător dar și mai chinuitor dintre toate câte sunt și

au fost vreodată pentru noi. Va fi momentul
desăvârșirii sufletului nostru.

793. Trăim în lumea sferelor care se rotesc
cadentând eternitatea luminii în noapte și zi.
794. Moartea nu schimbă cu nimic ridurile vieții
în șanțurile cărora stă înscrisă deșertăciunea.
795. Câte petale au căzut din floarea viselor tale
strivite de pașii neiertători ai vieții ce calcă la fel de
sfidători prin moarte precum au călcat și propria ta
naștere ce au acoperit-o cu moarte.
796. Nu există moarte pentru moarte ci doar viață
pentru viață.
797. Moartea nu poate fi înțeleasă decât iubindu-
L pe Dumnezeu.
798. Dumnezeu este lumina eternității de dincolo
de viața morții fiindcă prin El putem iubi iar iubirea
este cu mult deasupra oricărei cunoașteri.
799. Cunoașterea prin care realizăm moartea
vieții înseamnă adesea suferință. De ce ne-am pierdut
din Cuvântul etern al Lui Dumnezeu în această lume
perenă?
800. Păcatul Original constă în cunoașterea lui și
implicit a morții acestei vieți.

801. Păcatul Originar nu poate fi depășit decât prin iubire fiindcă mai presus de cunoaștere este iubirea. De aceea îngerii sau formele energetice superioare sufletului nostru, aceste ființe ale luminii știu să iubească iar sfinții învață întreaga viață să iubească.
802. Definiția morții raportată la viață este aceea de a nu fi, de a trece în neființă deoarece Dumnezeu nu te lasă să-ți cunoști niciodată propria moarte, adevărata viață veșnică.
803. Să fie durerea și suferința și în eternitatea Lumii de Apoi a Luminii? Nu în nici un caz. Tot ce doare și suferă are un început care se datorează unei cauze iar tot ce începe se va sfârși.
804. Lumea de Apoi începe cu sfârșitul vieții, deci are un început ceea ce înseamnă că va trebui să posedă și un sfârșit? Nu! Viața la fel ca și moartea sunt simple vise ale eternității despre finitate și atât. Dimineața ne trezim din acest vis și realizăm cât de eterni suntem.
805. Dacă viața și moartea fac parte dintr-un simplu vis de ce atunci când ne trezim în fața pragului dintre lumi unor suflete la este aproape imposibil să-l treacă? Oare câți nu am dorit să vășăm în continuare la auzirea ceasului deșteptător? Această deșteptare poate fi extrem de dureroasă pentru multe suflete.

806. Sufletul nostru putea să viseze orice alt vis nu numai pe cel cu viață și moarte sau spațiu și timp, dar asta depinde și de energia lui spirituală.
807. Moartea este deșteptarea din visul vieții.
808. Nu există vis care să nu se destrame odată cu sfârșitul somnului precum nu există vis al vieții care să nu se destrame în moarte.
809. Toate au un suflet
pietrele, munții, plantele, oceanele, râurile, planetele, stelele, oamenii, îngerii și toate cele cunoscute și necunoscute doar că aceste suflete au o încărcătură spirituală diferită și trăiesc în dimensiuni diferite unde viața și moartea pot să nici nu existe.
810. Ființa noastră devine uneori atât de amăgită și temătoare la trezirea din visul vieții încât nu are curajul să înfrunte adevărul spiritual al Lumii Eterne a Luminii.
811. Sensul vieții pentru visul ce-l trăim este moartea iar pentru lumina din noi este purificarea spre a putea aspira la noi dimensiuni.
812. Viața este aceea care îi arată fiecărui suflet omenesc cât valorează la trezirea lui în moarte.
813. Tot ce are o denumire are un suflet. Chiar și cuvintele au sufletele lor care te trezesc din viață dincolo de moartea acestora.

814. Orice cuvânt urât are un suflet cu o încărcătură energetică pe măsura să. De aceea este bine ca în acest vis al vieții care ne pregătește pentru trezirea prin moarte să folosim cuvinte ce au încărcături energetice cât mai benefice.
815. Lumile cuvintelor nu sunt cu nimic mai prejos de lumea noastră a vieții și morții cu nume de vis.
816. Câți dintre noi nu țin cu dinții de acest vis numit viață fiindu-le extrem de greu să se trezească prin moarte.
817. Nu-ți trăi viața ca fiind eternă fiindcă te vei trezi din ea prin moarte și atunci vei fi distrus.
818. Cu cât vei primi și vei da mai multă iubire cu atât vei trece mai ușor marele prag dintre lumea visului vieții și aceea a Luminii Eterne.
819. Pomenile și comemorările sunt semne ale iubirii pentru cel ce a fost care-l vor ajuta dincolo încărcându-i lumina ce a rămas din eternitatea să cu și mai multă iubire pentru a trece noi și noi praguri spre perfecțiunea spirituală a dimensiunilor.
820. Nu fă nimic din ceea ce nu-ți permite Destinul ce-și așteaptă împlinirea în deșteptarea ta în moarte.

821. Somnul vieții este un vis primit în dar de la Dumnezeu pentru ați arăta ce poate însemna umbra față de Lumea Luminii Eterne.
822. Nu încerca să te trezești prin sinucidere din visul vieții fiindcă neîmplinindu-ți somnul vei fi extenuat a doua zi a eternității.
823. Câți dintre noi nu ne vom trezi încercănați și obosiți de păcatele acumulate în visul vieții ce a devenit pentru atât de mulți un coșmar.
824. Dă-i celui ce tocmai a murit apă și hrană la fereastra casei sale pentru a înțelege că nu mai este în acest vis al vieții, că setea din visul vieții îi poate fi potolită oriunde cu iubirea și recunoștința celor rămași dar mai ales că trebuie să-și continue drumul.
825. Nu-l plânge atât încât să-l oprești pe cel plecat să treacă pragul spre Lumea Luminii Eterne fiindcă doar acolo este împlinirea lui.
826. Vai de cei care nu au iubit și nu au dăruit îndeajuns de multă iubire în viață, și stau în sala de așteptare dintre lumi.
827. A iubi un suflet trezit prin moarte înseamnă a-l îndemna să plece spre lumina eternă a stelelor ce ne aduce copilăria Vremii în timpurile noastre.

828. Oare ce vom mai fi unul pentru celălalt ceea ce suntem în visul vieții după ce ne vom trezi prin moarte în lumea adevărului?
829. Toate averile din lume nu valorează nimic la trezirea din visul vieții.
830. Ce altceva pot fi averile acestei lumi decât ziduri din ce în ce mai înalte înaintea pragului dintre lumi pentru cei ce le dețin.
831. Țărâna tot țărână rămâne iar lumina sufletului nu va fi niciodată umbră.
832. De câte ori nu ți-ai călcat în picioare propria ta Lume Eternă a Luminii păcătuind și crezând în nimicniciile vieții?
833. Își va aminti vreodată visul vieții de tine odată ce se va destrăma în negura nopții prin care ai trecut trezindu-te prin moarte la lumina eternă?
834. Cuvintele ochilor tăi le voi simți în lumina din mine, le voi asculta mereu dându-mi aripi să pot zbura în Lumea Eternității unde luminile noastre se vor contopi devenind o stea ce va răsări peste zorii altor și altor lumi.
835. Toate lumile acestui Univers nu se întind pe durate mai mari decât clipa eternă a morții.
836. Poate cineva rosti cuvântul moarte fără să se gândească la distrugere în această viață?

837. Dacă moartea nu ar însemna distrugere față de viață aceasta din urmă nu ar exista de aceea viața trebuie înțeleasă înainte de a condamna moartea.
838. Nu poate exista gând care să moară și nici cuvânt fără lumea eternității sale.
839. Suntem o fărâmă de suflet ce va duce eternitatea unei amintiri renăscută prin moarte.
840. Nimic nu poate fi mai aproape de tine decât viața și moartea ta.
841. Viața este continuarea unui început iar moartea a unui sfârșit.
842. Numai prin moarte sfârșitul poate începe.
843. Orice început are un sfârșit precum orice sfârșit un început. Cum moartea e un început al sfârșitului vieții va trebui să posede și un sfârșit al începutului morții și să se termine odată lăsând locul Lumii Luminii Eterne.
844. Știe cineva de unde era cu ani și ani de zile înainte de naștere? La naștere a uitat întreaga istorie a sufletului său. Viața este opusul morții fiind definită prin uitarea a ceea ce a fost dinainte de naștere ceea ce înseamnă că prin moarte ne vom reaminti identitatea noastră spirituală.

845. Nimeni nu a fost sătul de moarte în schimb
de viață,da!
846. Adevărata moarte este viața care ne-a dat
uitarea ascunsă în vălul iluziilor sale.
847. Fără de moarte am muri definitiv fiindcă
moartea vieții nu ar mai putea muri.
848. Amintirea morții este unicul balsam al vieții.
849. Întreaga fericire s-ar năruî sub pașii grei ai
vieții dacă nu ar fi moartea care să o salveze.
850. De ce nu ne lasă viața să știm de ce toate
drumurile duc către moarte?
851. Lacrima învierii nu se prelinge decât pe
obrazul Morții.
852. Câte iubiri nu s-au împlinit prin moarte?
853. De ce marile iubiri implică și moartea în
zilele lor?
854. Nu există moarte a iubirii ci numai moarte a
vieții.
855. Doar marilor iubiri le e dor de moarte uneori
fiindcă se identifică cu absolutul ei.

856. Unicele adevăruri pe care le cunoaștem în viață sunt adevărul morții și al iubirii..Restul sunt iluzii ale vieții.
857. Adevărata înviere spre Lumea Luminii Eterne este atunci când se contopesc adevărul morții vieții cu cel al iubirii într-unul singur,adevărul absolut al împlinirii.
858. Numai lumina morții poate ajuta viața să nu răătăcească prin lumea suferinței eterne.
859. Frumusețea morții constă în faptul că este sfârșitul vieții ce poate muri.
860. Oare ce s-ar face viața dacă nu s-ar odihni pe aripa morții?
O viață întreagă stăm pe malul morții pentru a privi eternitatea unui suflet ce-l iubim.
861. Orizontul morții este unicul orizont ce poate fi cuprins de palmele bătătorite ale vieții tale o singură dată și pentru totdeauna.
862. Moartea și iubirea sunt unicele înțelesuri ce pot da sens vieții.
863. Adevărații morți există numai în lumea vieții ce moare.Sunt cei care nu pot iubi din toată ființa lor.

864. Cum viața te-a examinat cu fiecare clipă a sa, moartea îi va da notă vieții tale pentru modul cum te-a pregătit.
865. Moartea este uitare numai pentru Iluzia Vieții care ți-a șters amintirea identității eterne a sufletului tău.
866. Cum dorul doare viața, moartea vieții moare.
867. Oare există ceva mai profund decât pasiunea marii iubiri pentru care moartea este împlinirea eternității spre care aspiră?
868. Nu regreta niciodată viața fiindcă ți-a dăruit nașterea în timp ce purtai cămașa morții fiindu-i datoare din mulțimea ei de clipe, cu o singură clipă. Aceasta este o clipă de eternitate.
869. Oare ce ne-am fi făcut fără moarte?
870. A înțeles cineva vreodată de ce trebuie să murim sau să trăim, să iubim?
871. Adevărul morții îl va surmonta întotdeauna pe cel al vieții.
872. Moartea nu poate fi văzută decât prin ochii vieții cât timp trăim. Să vedem pe urmă viața numai prin ochii morții?

873. Toate marile frumuseți ale lumii sunt sculptate de moartea fără de care viața nu ar mai avea nici un sens.
874. Numai moartea va putea rupe colierul deșertăciunii de la gâtul vieții.
875. Cel bolnav de prea multă iubire se poate vindeca prin moarte.
876. Moartea vieții este doar un anotimp al sufletului tău.
877. Oricât de imens ți se pare Universul, față de moarte este doar un grăunte de nisip pe țărmul unui ocean al eternității.
878. Nu încerca să înțelegi moartea, infinitul și eternitatea fiindcă trăiești și nu ai acces la adevărul absolut.
879. Greșim când confundăm moartea cu moartea vieții. În Moarte moare până și moartea vieții lăsând să inunde Lumină Divină a Eternității.
880. Oricât de amăgitoare ar fi orizonturile vieții ele sunt niște simple iluzii în fața marelui adevăr al morții.
881. Oricâte trucuri ar folosi viața aceasta este învinsă în cele din urmă de Lumea Luminii Eterne.
882. Dorul morții doare cel mai tare în viață.

883. Esența vieții se sprijină pe moarte fiindcă viața dacă nu ar muri nu ar mai fi.
884. Visul vieții ce moare este cel ce a născut durerea.
885. Oare cine suntem noi cei ce dormim în Lumea Luminii Eterne pentru a ne visa viața?
886. Ce va spune Lumină Divină din noi atunci când ne vom trezi din visul vieții?
887. Ar mai fi renăscut pasărea Phoenix dacă nu ar fi fost moartea?
888. Ce valorează în fața morții tale unde ești absent?
889. Orice fericire sau suferință, durere sau extaz vor fi spălate de valurile morții.
890. Nu există altă moarte decât moartea vieții.
891. Moartea nu poate fi găsită niciodată de cel ce moare.
892. Nu există spații și timpuri decât între viață și moartea sa.
893. Moartea este unica întâmplare a vieții.

894. Numai viața își are vremea ei dar nu și moartea pentru cel ce a murit.
895. Doar cel ce a urcat muntele vieții până în vârf va ști cât de departe poate fi văzut orizontul acestei lumi.
896. Unica împlinire a vieții constă în propria sa moarte.
897. Cum nu există ploaie care să ude oceanul nu există viață care să ceară moarte peste Moarte.
898. Marile iubiri se purifică spălându-se cu apa unde a murit moartea vieții.
899. Sunt nimeni fiindcă în viață există moarte.
900. Moartea este marele neînțeles, marele necunoscut prin care viața devine o pată de culoare.
901. Fără moarte viața nu ar ști încotro ar trebui să o apuce.
902. Care dintre cele două vămi este cea mai necesară? Cea a amintirii sau cea a uitării? Cum moartea vieții moare prin moarte, uitarea amintirii își uită propria sa uitare prin Lumea Luminii Eterne.
903. Suntem străini de noi înșine fiindcă nu știm să luăm de braț Moartea ce merge alături de Viață.

904. Oricât de mult am încerca să tolerăm viața și moartea nu vom reuși decât să ajungem la un compromis cu noi înșine despre noi înșine.
905. Cea mai mare binecuvântare lăsată de Dumnezeu omului este să poată fi absent de la propria sa moarte a vieții.
906. Ce altceva poate să fie viața și moartea ei decât o alternanță între bine și rău,întuneric și lumină,zi și noapte.Dacă alături de întuneric și lumină, bine și rău ar mai fi și un al treilea intrus atunci și între viață și moartea ei ar mai fi un al treilea element.
907. Nici cei mai mari pungași nu pot fura nimic acestei lumi.Tot ce este țărână și deșertăciune,averi,bogații sau onoruri toate rămân aici.
908. A fost vreodată mai iubită moartea decât viața cu toate relele ei?
909. Cine crede în Destin va înțelege rolul morții mai ușor.
910. Niciodată nu va fi ușor să mori fiindcă gândește viața din tine și nu moartea.
911. Cine își va mai aminti de poezia dureroasă a unui vis cu nume de viață?

912. Ești o fărâmbă de gând ce licărește în răceala nopții unei lumi pline de durere.
913. Viața este o mare risipă de clipă în brațele morții.
914. Să nu te îndoiești niciodată de moarte fiindcă va veni negreșit. Îndoiește-te de viață și absurdul pașilor săi.
915. Nu te ruga la Dumnezeu să-ți dea ceea ce nu ai scris în cartea Destinului tău ce te va regăsi numai în moarte.
916. Cât suflet trebuia să fi pus Dumnezeu în cuvântul ce ne-a creat atunci când i-a găsit o scuză vieții în moarte.
917. Ce greu îi este morții să se despartă de propria sa moarte atunci când te pierde viața și alergi în Lumea Luminii Eterne.
918. Întreaga frumusețe a lumii constă numai în oglindirea sa în moarte ce sălășluiește ca un străin fără actele de identitate ale firii din noi.
919. Nu am zărit niciodată mai multă lumină decât în ochii ce își înțeleg pe deplin rostul morții lor.
920. Viața și moartea morții ei este un paradox al firii Lui Dumnezeu.

921. Nu există niciodată un alt încotro al vieții decât :Moartea!
922. Dacă viața îți cere să te supui durerii sale, moartea nu-ți cere nimic ci îți dă totul.
923. Nu moartea este aceea care-ți ia viața fiindcă moartea vieții tale este totodată și moartea morții tale.
924. Moartea nu îngenunchează pe nimeni cum face viața ci dăruiește Lumină Divină a Iubirii Lui Dumnezeu.
925. Moartea este marele pas pe care trebuie să îl facem spre Dumnezeu.
926. Nu poți fi în eternitatea clipei stelei tale decât lăsând în urmă deșertăciunea și absurdul vieții care ți-a ros cămașa peticită a sufletului tău cu dureri și iluzii deșarte.
927. Ne naștem crezând în briza speranțelor ce ne îmbrățișează dorința de a ne regăsi sufletul pereche înaintea morții definitive a vieții și morții acestea, crezând că alături de jumătatea noastră vom fi un întreg al Lumii Luminii Eterne.
928. Câți își găsesc sufletele pereche în această lume ce pierde mereu la ruletă deșertăciunii în fața morții?

929. Ce poate fi mai trist decât să te reîntorci în eternitate ca o jumătate și nu ca și un întreg al unei mari iubiri împlinite?
930. Prin moarte moare până și moartea speranțelor ce astfel vor putea îmbrățișa eternitatea.
931. Și dacă s-ar împăca viața cu propria ei moarte ce ar mai rămâne din noi?
932. Suntem străini de noi înșine fiind un produs al neînțelegerilor dintre viață și moarte.
933. Te ador iubirea mea pentru că numai tu m-ai determinat să fac pace între viața și moartea mea regăsindu-mă în propriul nostru Destin.
934. Nu știam că și moartea se poate învăța la fel ca viața,că școala morții este mult mai superioară celei a vieții.
935. Doar cu tine iubirea mea voi reuși să calc moartea acestei vieți în picioarele eternității din inimile noastre.
936. Știam că inimile noastre se lovesc de moartea fiecărei clipe bătând puternic,că sunt necesare două inimi ca să poată prinde una dintre clipe și să o transforme în eternitatea iubirii lor.
937. Până și dorul s-a născut din moarte.
938. Povestea fiecărei vieți trebuie spusă morții.

939. Fără de moarte nici un vis nu s-ar mai
împlini.
940. Moartea este cea din urmă amintire a vieții.
941. Moartea nu este moarte decât pentru viață.
942. Moartea și iubirea sunt două mari
neînțeleșuri pe care ar trebui să le învățăm în această
viață.
943. Lumina iubirii din noi nu va muri niciodată
odată cu viața.
944. Țărâna acestei lumi nu va putea umbri la
nesfârșit lumina sufletelor noastre care vor străluci
odată cu moartea morții lor.
945. Totul este o mare armonie chiar și viața
împreună cu moartea sa.
946. Cum viața are o frecvență a ei, la fel ca și
întregul Univers, cum în fiecare fractal vei descoperi
întregul tot așa și moartea are frecvența, întregul și
fractalul ei fiind o moarte a morții.
947. Dumnezeu este o armonie a conștiinței
universale din care facem și noi parte. Doar dacă ar
muri Dumnezeu am muri și noi.
948. Dumnezeu ne-a dat iubirea și viața teama de
moarte. Suntem frică și iubire de aceea din noi nu va

rămâne decât ceea ce ne-a dat Dumnezeu atunci
când nu vom mai avea viața:Iubirea.

949. Doar iubind vom înțelege eternitatea și vom
fi mai apropiați de Dumnezeul Iubirii noastre.
950. Fiecare avem parte de propria sa moarte a
morții unei vieți ce ne-a înfășat cu iluzia sa Destinul.
951. Moartea nu stă departe de tine ci în tine și
oriunde alergi, o faci împreună cu moartea ta.
952. Nu fugi de lumină când sufletul tău îi
aparține.
953. Ascultă de armonia Universului respectându-
i deopotrivă viața și moartea,precum viața vieții și
moartea morții acestuia.
954. Nu suntem niște simpli trecători în această
lume deoarece luăm întreaga lume cu noi în lumina
din noi.
955. Întreaga lume se naște și moare odată cu noi,
trăind prin moartea morții noastre pe aceea a ei.
956. Nu putem fi solidari cu moartea în sensul de
moarte a vieții ci doar cu moartea ca fiind moarte a
morții vieții.
957. Cine ar putea înțelege mai bine moartea
decât grijile și suferințele vieții?

958. Toate stelele Universului se nasc și mor doar în mintea noastră iar dacă noi nu le-am cunoaște acestea nu ar exista.
959. Nimeni nu poate exista decât dacă el sau alții pot conștientiza propria lui existență. La fel nu poate muri.
960. Dacă nimeni nu știe despre nașterea și moartea ta, nici chiar tu atunci nu te vei naște și nu vei muri.
961. Moartea este o conștientizare în cele din urmă. Dacă această conștientizare nu este cunoscută de către nimeni nu există.
962. Moartea la fel ca și viața noastră sunt sufletul cunoașterii. Dispărând cunoașterea dispar și ele.
963. Dacă ne-ar lipsi cunoașterea am fi lipsiți atât de viață cât și de moarte.
964. Pentru valurile sau stâncile care nu cunosc această lume nici noi nu existăm în schimb ele există pentru noi tocmai fiindcă cunoaștem lumea și tot din această cauză și ele se nasc și mor, dar numai pentru noi.
965. Cel mai mare miracol dar și blestem al acestei lumi este cunoașterea Iluziei Vieții prin care totul moare odată cu nașterea.

966. Nu vei putea simți armonia Universului dacă nu-L vei înțelege că trebuie să moară.
967. A cunoaște înseamnă în primul rând a muri încă de la naștere câte puțin până când vei trece definitiv dincolo.
968. Teamă de moarte este teama Iluziei Vieții de necunoscutul care o va schimba.
969. Fără o Lume de Apoi în care să poți cunoaște în continuare toate religiile acestei lumi nu au nici un sens.
970. Toate inimile bat clipele ce alunecă spre moarte conștiente că la sfârșit de drum vor aluneca și ele definitiv.
971. Dacă am susține că animalele nu conștientizează că vor muri odată și odată sunt mai fericite decât omul? Oare știu ce este fericirea?
972. Dacă omul nu ar conștientiza acest deznodământ final care e moartea, ar fi mai fericit? Dacă nu ar cunoaște ar mai ști ce este fericirea? Dar mai ales dacă nu ar cunoaște moartea?
973. Să fie fericirea dorul după adevărata uitare de noi, să fie moartea?
974. Oare atunci când omul a aflat despre cunoașterea vieții și a morții a avut parte de cel mai mare blestem, depărtându-se pentru totdeauna de

fericire sau fără cunoașterea acestora nici fericirea nu ar fi existat?

975. Cel ce nu știa despre existența morții trăia etern chiar dacă existența lui se prelungea subit în moarte? Este posibil dar nici fericit nu era fiindcă fericirea are sens doar dacă e raportată la cel mai suprem opus al vieții și anume moartea.
976. Nu poate exista viață și moarte fără cunoaștere și nici fericire fără aceste trei.
977. Dacă în Univers nu ar exista cunoașterea nici moartea nu ar mai exista.
978. Cel care nu respectă moartea nu-și respectă propria sa viață ce într-o zi va fi găzduită de moarte.
979. Nu există pași care să nu lase urme cum nu există urme care să nu ducă către moarte.
980. Visul vieții se termină la ivirea zorilor morții.
981. Diferența dintre visul nocturn și cel diurn este că noaptea visăm în timp ce dormim iar ziua visăm Iluzia Vieții fără să mai dormim, un vis unde putem să mai intervenim așa zis conștient pentru ca atunci când vor veni zorii morții să nu ne trezim că după un cumplit coșmar.
982. Liberul arbitru al vieții ne lasă să intervenim conștient în acest vis. De noi va depinde dacă la

trezirea finală din moarte ne vom mai aminti cu drag acest vis al vieții sau vom dori să-l uităm asemeni unui coșmar.

983. Ce poate fi mai sincer decât moartea?
984. Viața nu are nici o scuză că a născut-o moartea.
985. La brațul morții nu poate merge decât viața.
986. Cine altcineva poate ajunge la Dumnezeu în afară de viața noastră? Moartea.
987. Suntem atât de plini de viață uneori încât moartea devine pentru noi o prelungire a vieții ce va muri mereu și nicidecum o renaștere în eternitate.
988. Cu toții suntem șocați atunci când ne privim moartea dar doar atât timp cât o conștientizăm trăind. Pe urmă eternitatea șterge orice urmă de neliniște nefiind o viață ce trebuie să moară.
989. Sunt într-o aglomerație pe stradă. Chipuri pestrițe la fel ca și gândurile sau Destinele lor. Toate acestea vor fi morminte pestrițe în cimitire la fel de pestrițe.
990. Moartea este icoana sufletului la care trebuie să se închine viața.
991. Doar la colț de moarte vei întâlni adevărul.

992. Să nu știe moartea cine este propria ei viață
ce o naște?
993. Doar murind vei putea învia precum doar
trăind vei putea muri.
994. Moartea este o alternanță la viață.
995. Cerul morții va fi brăzdat de stelele
eternității a căror Lumină Divină strălucește adesea
și în sufletele noastre.
996. În moarte toate numerele se reduc la întregul
infinit al eternității. De aceea prin moarte viața
devine una singură din puzderia de suflete împărțite
prin toate colțurile lumii.
997. Nu încerca niciodată să-ți înțelegi viața
fiindcă și aceasta nu este altceva decât o fărâmbă de
moarte unită de întregul etern al morții prin Destin.
998. Chiar dacă omul ar fi din granit tot s-ar
sfârâma într-o bună zi în moarte.
999. Calea morții este unicul drum ce nu mai
poate fi refăcut niciodată.
1000. Marele adevăr al morții constă în viață.
1001. Nimeni nu va putea înșela moartea nici
măcar cu cea mai infimă monedă a vieții.

1002. În lumea noastră nu poate exista un strigăt în moarte ci numai către moarte.
1003. Dacă viața este mama morții înseamnă că și viața este tot un fel de moarte.
1004. Cine știe cât de mare este prezentul strivit de trecut și viitor? Atunci ce altceva să fie moartea decât suprimarea acestui prezent care și așa nu știm cât de mare este.
1005. A fost cineva la masa morții vreodată ca să poată spune dacă îi plac sau nu bucatele ei?
1006. Dacă viața și moartea ar fi o alternanță toate clipele s-ar repeta la nesfârșit îmbrăcate cu noi și noi toalete.
1007. Nimeni nu-și vede propria moarte ci doar propria sa renaștere într-o altă lume. Moartea în sine nu poate fi conștientizată.
1008. Prin viață se naște mântuirea și prin moarte pomenirea.
- 1009. Viața este ruga rugului aprins de clipe pe genunchii lacrimilor roșii de suferințe și speranța de a-L găsi pe Dumnezeu în moartea ce pare rece și impersonală.**
1010. Marea întrebare a vieții constă în propria ei moarte.

1011. Numai în moarte vei ști dacă a existat cu adevărat propria ta viață.
1012. Doar cel ce-și caută moartea și o întreabă despre adevăr își poate înțelege cu adevărat viața.
1013. Numai cel care se trezește din visul vieții va putea ști cum arată zorii morții.
1014. Niciodată nu vei putea spune niciodată morții în timpul vieții precum morții nu-i vei putea spune niciodată cât de mult durează.
1015. Oare de ce întregul adevăr despre noi se reduce la moarte?
1016. Va înțelege moartea din sufletul nostru mai mult decât viața adevărul despre noi?
1017. Nu cred să fie la fel de josnică și moartea precum viața cu eterna ei luptă de subzistență.
1018. Cine poate fi mai sincer decât Moartea dar mai mincinos și perfid decât Viața?
1019. Dacă ar fi ca Moartea să privească în urmă ar vedea Viața ce moare cu fiecare clipă care trece.
1020. Nu spera să poți muri etern în fiecare clipă prin viața ta scăpând de moartea morții ei.

1021. Întreaga trudă a vieții este pentru o strălucire iluzorie. De aceea moartea nu are nevoie de fastul și strălucirea propriei sale vieți care o naște.
1022. Mama morții este viața.
1023. Dacă viața nu ar naște moarte ce adevăr ar mai înțelege-o?
1024. Întreaga poezie și frumusețe a vieții se fardează numai în oglinda morții.
1025. Lipsa de moarte ar fi mai înainte de toate lipsă de viață.
1026. Doar cel ce nu a trăit nu poate muri.
1027. Nimeni nu a murit fără o naștere și nici o naștere nu va exista fără de moarte.
1028. Sunt cu inima ta alături de moartea din noi pentru care s-a născut întreaga iubire a lumii din eternitățile noastre.
1029. Niciunde nu vei putea desluși mai mult adevăr decât atunci când te vei privi în oglinda morții pe care o șterge viața în fiecare dimineață cu sudoarea deșertăciunii.
1030. În toată viața ta există doar o singură împlinire absolută: Moartea.

1031. Nimeni nu va reuși vreodată să-și insulte propria moarte fiindcă nu o va cunoaște niciodată, fiind etern o mare necunoscută. De aceea va trece de fiecare dată pe lângă strada ei, greșind mereu adresa propriului său Destin.
1032. Sunt în măsură să-mi înving moartea? Oare ce nebun poate spune așa ceva când moartea sa nici nu va exista vreodată pentru el ci doar pentru alții.
1033. Teama aparține numai vieții și nicidecum morții.
1034. Cine a fost înșelat de moarte? Dar de viață?
1035. Nu moartea este aceea care bate la ușa Destinului pentru a muri ci viața.
1036. Frumusețea morții stă în ignoranța vieții de a fi ea însăși.
1037. Privește departe în largul oceanului clipelor tale părăsite. Cât sunt de neînțelese și de triste fiindcă nu ai rămas în eternitatea nici uneia dintre ele murind pentru această viață definitiv.
1038. Moartea este eternitatea și viața perenitatea. Nu încerca să le înțelegi mai mult decât se pot înțelege ele la rândul lor.
1039. Ce ar fi iubirea fără de moarte?

1040. Nu spera în raza morții fiindcă nu-ți va lumina niciodată deșertăciunea gândurilor acestei vieți.
1041. Iubește ca să fi iubit și trăiește să poți muri.
1042. Cum de moartea nu se satură de atât de mult cer cât îi e dat vieții sale să cuprindă ca să poată muri?
1043. Sunt o fărâmbă de lumină din raza eternității văzută de suflarea din mine drept moarte.
1044. Care stea va învăța să moară fără să strălucească mai întâi pe firmamentul vieții acestui Univers?
1045. Ce departe ești de mine dragostea mea atunci când uit de moartea ce ne-ar putea despărți.
1046. Copacii nu ruginesc niciodată ci frunzele lor precum iubirile nu trec niciodată ci doar zilele lor.
1047. Întâmplător iubirea mea am căutat cerul plin de eternitatea seninului iubirii din el, să-mi spună unde ne vom putea spăla cu orizonturile sale nepieritoare. Mi-a arătat clipa morții în care va trebui într-o zi să ne refugiem.
1048. Oare există altundeva decât în moarte ceasul infinitului ce bate ora împlinirii Destinului nostru?

1049. Cum poate moartea seduce de fiecare dată viața?
1050. Fiecare foc al vieții va lumina în cele din urmă numai cerul morții.
1051. Nu există poveste fără de sfârșit decât pentru cel ce a murit.
1052. Sub corola iubirii din pomul vieții tale se află doar moartea ca ultim deznodământ.
1053. Nu există cale care să nu ducă spre moarte și nici viață fără de Destin care să nu se spele în apa morții în cele din urmă.
1054. La ce bun atâtea drumuri când toate duc spre moarte?
1055. Cum cerul nu poate avea decât un singur orizont, viața nu poate avea decât o singură moarte.
1056. Întreaga cunoaștere se revarsă în moarte.
1057. Cum totul are un sens nici viața nu determină moartea degeaba.
1058. De nu ar fi începutul și sfârșitul nu ar exista nici eternitatea. Odată ce există, putem vorbi de ființarea eternității, deci despre ființa eternității ce poate fi un Cuvânt de-al Lui Dumnezeu.

1059. Ce dor trebuie să-i fie vieții de moarte încât de fiecare dată se împlinește numai prin aceasta.
1060. Ce nebun trebuie să fi ca să-ți fie teamă de moartă pe care nu o vei cunoaște niciodată fiindcă doar viața poate cunoaște moartea.
1061. Atunci când vei fi mort nu vei mai avea nimic de împărțit cu viața și cunoașterea ei.
1062. Nu există moarte care să nu se înece în apa vieții pentru totdeauna, ireversibil.
1063. Și moartea se naște din viață la fel ca și viața din neantul de dinaintea ei, cunoscut de noi astfel.Cum tot ce se naște trebuie să moară este cât se poate de adevărat că și moartea trebuie să moară la rândul ei, rămânând Lumea Luminii Eterne.
1064. Mai departe de moarte nu poate fi decât o altă naștere, odată trecut pragul morții ce va muri.
1065. Ascultă de armonia Universului atunci când îți e teamă de moarte.Întreab-o ce este perfecțiunea?Îți va răspunde cu siguranță că este o greșeală necesară la fel ca și moartea fiecărei nașteri sau naștere ce aduce moartea odată cu șinele ei.
1066. Spune-mi Dumnezeu al iubirii mele care ești iubire, de ce este atât de rece moartea față de viață?Cum de nu se topește moartea la focul marilor iubiri?Drept răspuns privesc cerul inimii mele ce are nevoie câteodată de odihnă și atunci trag perdeaua

sentimentelor peste focurile stelelor ce îmbrățișează eternitatea Luminii Divine în marea amintire a marilor iubiri.

1067. Ce poate fi mai presus sau mai prejos decât moartea? Propria ei viață de moarte față de viața de viață.
1068. Suntem prea aproape de Dumnezeu iubirii, atât de aproape încât nu-L putem găsi niciodată cu adevărat oriunde l-am căuta în această lume fiindcă se află în noi în fiecare alături de moartea ce va împlini nașterea.
1069. L-am întâlnit pe Dumnezeul Iubirii la colțul străzii cu nume de Destin, unde se vând speranțe pe tarabă sufletului meu, roasă de ploile sentimentelor unei amintiri despre moarte.
1070. Aripile morții nu obosesc niciodată să ducă nașterea vieții spre eternitatea din noi.
1071. Străluciri sau umbre, valuri sau stânci, stele sau priviri, toate câte sunt au Destinul morții în ele.
1072. Marile iubiri sunt eterne fiindcă în venele speranțelor, privirilor și cuvintelor lor curge mai presus de toate eternitatea de dincolo de orice viață ce ar mai reuși să moară.
1073. Este un dat ca viața să se desăvârșească în cele din urmă numai prin moarte.

1074. Odată ce ești mort nu ai cum să-ți cunoști moartea decât dacă ai trăi iar dacă exiști sub forma unei cuante de energie și cunoști înseamnă că nu ești mort ci viu dar într-o altă formă de existență iar așa zisa moarte ar aparține doar rămășițelor tale pământești. Nici acestea nu mor ci se transformă.
1075. Cel care nu-ți cunoaște moartea nu moare niciodată. Păcatul Originar constă în cunoaștere fiindcă doar cel care cunoaște realizează că poate să nu cunoască, iar tot ceea ce se află dincolo de necunoaștere primește un sens absolut numai prin moarte.
1076. Moartea este absolutul a tot și toate câte sunt.
1077. Libertatea vieții este consens iar a morții sens.
1078. Nu există fericire sau suferință eternă fiindcă și ele viețuiesc urmând calea morții.
1079. Păcatul originar constă în cunoaștere dar mai ales în cunoașterea morții. Dacă nu am fi cunoscut-o nu am fi conștientizat că vom muri niciodată. Oare animalul știe că va muri? Pentru el moartea este o împlinire despre care nu a auzit niciodată că va veni.
1080. Nu pot fi alături de Iluzia Vieții fiindcă îmi arată moartea.

1081. Vâslele de aur ale omenirii sunt credința în iubire și în sfințenia acesteia. Doar acestea pot împinge corabia societății spre marea regăsire a eternului din noi ce nu este nicidecum moarte ci viață eternă.
1082. Cine poate înțelege infinitul sau moartea?
1083. Nu există moarte decât în cunoaștere.
1084. Cea mai mare distanță nu se află între părțile Universului ci între viață și moarte.
1085. Moartea cuprinde întregul Univers într-un singur punct infinit al începutului.
1086. Fără de moarte întreaga lume ar fi fără de viață.
1087. Marea regăsire constă în moarte.
1088. Sensul vieții constă în pregătirea ei pentru moarte.
1089. Numai cine nu a cunoscut viața nu vă va cunoaște moartea.
1090. Dacă alături de viață și moarte ar mai exista și alți opuși în cunoașterea noastră nici unul dintre aceștia nu ar muri dar nici trăi.
1091. Rădăcinile vieții stau adânc înfipite în moarte.

1092. Nu există val care să nu se spargă cum nu există viață care să nu moară, în schimb există oceanul Marelui Infinit care va dăinui mereu oricâte valuri sau vieți se vor sparge de stânca dură a Destinului, iar numele său este Moarte.
1093. Timpul morții este infinit, de aceea nu va fi niciodată lipsit de el ca și viața.
1094. Nu poate exista moartea decât în cadrul existenței.
1095. În non existență până și moartea dispare.
1096. Prin moarte devenim natura propriului nostru spirit.
1097. Doar în viață putem aspira la o moarte mai bună, nu și în moarte.
1098. Prin viață devenim țărâna timpului care ne modelează iar prin moarte statuia acelui model așezată pe strada Eternității.
1099. Nimeni nu va reuși să denumească steaua propriei sale morți.
1100. Dacă viața este un strigăt de durere în amurgul însângerat al cuvintelor, moartea este marea nuntire cu infinitul clipei de iubire a Lui Dumnezeu.

1101. Câte clipe a pierdut viața în fața morții la ruletă timpului deșertăciunii?
1102. Nașterea este poarta către moarte.
1103. Nu există viitor în viață care să nu se termine în moarte.
1104. Viața este o cale iar moartea destinația eternă a ei.
1105. Lumina gândurilor tale nu va mai fi umbrită de Iluzia Vieții în moartea adevărului absolut.
1106. Cine iubește mai mult viața decât moartea nu înțelege cât de trecători suntem în această lume a tranzitului prin durere.
1107. Ce altceva poate fi această lume decât un imens cimitir de speranțe, cuvinte, dorințe, iubiri amăgitoare, tristeți ce se vor împlini până și în moarte?
1108. Nu poți excela în moarte decât murind.
1109. Țelul morții este eternitatea ei iar al vieții, moartea. Și totuși Iluzia Vieții ne îndeamnă să iubim viața dar să trăim ca și cum am fi eterni..
1110. Fericirea nu-și poate găsi împlinirea decât în timpul ce o va duce inevitabil la moarte.

1111. Cuvântul vieții este durere și al morții
Destin.
1112. Moartea nu poate minți niciodată pe nimeni.
1113. De ce în destinul fiecărei iubiri se află și
moartea?
1114. A refuzat moartea vreodată să-ți întindă
mâna?
1115. Marea fericire, împlinire, revelație și
desăvârșire a acestei lumi constă în moarte,
indiferent că acceptăm sau nu acest adevăr.
1116. Moartea este marea enigmă a iubirii din noi.
1117. Nu există strigăt mai puternic în această
lume decât liniștea morții.
1118. Nicăieri nu este mai aprins cuvântul Iubire
decât atunci când este scris pe tablă neagră a morții.
1119. Orice vânt va bate către moarte.
1120. Moartea este oceanul eternității ce nu poate
seca niciodată.
1121. De eternitatea morții nu poți să te ascunzi
decât în eternitatea din tine unde o vei întâlni.
1122. Oricât de amăgitoare sunt uneori clipele
vieții ele vor deveni un mare adevăr prin moarte.

1123. Ce poți aștepta de la viață în afară de trecerea sa, dar de la moarte în afară de eternitatea să?
1124. Alături de moarte și iubire nu poți fi decât tu și nimeni altul.
1125. Chiar dacă speranțele mor ultimele să nu uităm că și ele mor.
1126. Doar oglinda morții îți va arăta viața în adevăratele sale culori.
1127. Ce altceva poate fi viața decât un curcubeu pe cerul morții?
1128. Nicăieri nu vom fi mai aproape de noi decât dincolo de orice înțeles unde vom întâlni salvatoarea moarte.
1129. Doar moartea va putea escalada în cele din urmă muntele vieții tale.
1130. Învăță să mori.
1131. Cât ar mai naufragia corabia vieții dacă nu ar fi farul călăuzitor al morții?
1132. Peste adevărul morții chiar și ninsoarea speranțelor se topește.

1133. Viața și moartea sunt cunoaștere. Una aparține înțeleșului iar cealaltă neînțeleșului ce ar trebui cunoscut dar nu se poate întrucât este prea mult adevăr față de cât poate cunoaște Iluzia Vieții..
1134. Ce poate fi moartea decât iubire fără de sfârșit sau eternitate cu început în Iluzia Vieții?
1135. Nu există mare iubire care să nu-și spele fața obosită de Iluzia Vieții în moarte.
1136. Sunt fără de sfârșit fiindcă mor.
1137. Viața este un lung ciclu de nașteri din eternitate și sfârșituri în moarte.
1138. Moartea ar fi un înțeles cunoscut doar dacă viața nu ar fi o mare Iluzie ce-ți dă impresia cunoașterii.
1139. Nu muri fără iubire fiindcă nu ai trăit decât pentru iubire, restul e deșertăciune.
1140. Întreaga ploaie de cuvinte ale vieții se scurge în oceanul morții unde-și caută un înțeles.
1141. Doar în viață poți fi singur, nu și în moartea tuturor înțeleșurilor.
1142. Dorul de moarte este cel mai crud adevăr al vieții.

1143. Pe cerul morții nu vor fi niciodată norii
durerii ce ne umbreau viața pentru a ști că suntem.
1144. Toate orizonturile vieții se pierd în
nemărginirea morții.
1145. Prin moarte viața devine un înțeles al firii de
a cunoaște existența.
1146. Toate inimile acestei lumi sunt deșertăciune
și țărână fără de iubire și moarte.
1147. Prin moarte până și Iluzia Vieții capătă sens.
1148. Oricât i-ar fi de teamă vieții de
moarte, aceasta respiră prin plămânii eterni ai morții.
1149. Poate cineva trăi Iluzia Vieții sub cerul
eternității pe care să-l poată cuprinde?
1150. Enigma sufletului nostru arde ca o torță
pentru a lumina taina morții în sufletul căreia își va
găsi împlinirea iubirea din noi.
1151. Viața fără de moarte este ca și nașterea fără
de viață.
1152. Ce sfânt nu aleargă către marele adevăr al
morții iubind mai mult decât un muritor de rând?
1153. Moartea devine o mare sfidare doar pentru
cel care nu înțelege deșertăciunea acestei lumi.

1154. Ce s-ar face viața fără de cimitire?
1155. Alea sufletului pietruită de clipele
întâmplării duce către moartea neîntâmplătoare.
1156. Ce înțeles poate să primească moartea în fața
vieții odată ce sensul ei constă tocmai în moarte, iar
imaginea sa în iluzie.
1157. Te rog înțelege petalele cuvintelor acestei
lumi și nu le număra fiindcă au fost numărate mai
demult decât vremea ta de către moarte.
1158. Nu există foc al vieții care să nu fie stins de
moarte.
1159. Adevăratul miracol al vieții se desăvârșește
numai în moarte.
1160. De ce este disperată viața în fața morții odată
ce toate drumurile ei duc către moarte?
1161. Poate exista un miracol mai mare decât
moartea pentru care s-a născut viața?
1162. În moarte până și cuvintele devin unite prin
eternitatea înțelesurilor lor cu eternitatea înțelesului
morții.
1163. Nu moartea este cea care sfidează viața ci
propriul ei Destin.

1164. Viața este marea sfidare a morții prin Iluzia falsei eternități în care sălășluiește un singur mare adevăr: Adevărul Minciunii!.
1165. Moartea devine un repaus doar pentru Iluzia Vieții noastre.
1166. Dacă ar exista cu adevărat moartea atunci ar trebui ca cel puțin un singur om să o trăiască!
1167. Moartea așa cum ne este zugrăvită de Iluzia Vieții noastre este cea mai mare minciună pe care o poate afirma viața.
1168. Prin simpla existență a ei, Moartea devine o altă Viață!
1169. Oare de ce vede viața moartea ca fiind distrugere? Doar pentru că nu poate fi cunoscută niciodată de către cel în cauză sau pentru că neînțelesul vieții este astfel față de Iluzia Vieții?
1170. Teamă și Destinul sunt unicele atuuri ale vieții în fața marelui adevăr al morții.
1171. Doar viața complică lucrurile atât de simplificate prin moarte.
1172. Cine poate ști clipa în care nu va mai cunoaște moartea decât unica Întâmplare Întâmplătoare care este Iubirea sau Dumnezeu?

1173. Clipa în care nu mai cunoști moartea este
 tocmai clipa morții tale.
1174. Ar mai curge fluviul Iluziei Vieții noastre
 dacă nu ar fi malurile morții care să îl limiteze?
1175. Nu întreba niciodată viața cine ești tu ci
 moartea!
1176. Respirația vieții este teamă de moarte.
1177. Aleile adevărului acestei lumi se află printre
 mormintele cimitirelor.
1178. Oare s-ar mai lupta viața cu propriul său sine
 dacă ar înțelege marele adevăr al morții?
1179. Doar față de viață moartea începe printr-o
 limită.
1180. Numai viața poate muri, nu și moartea!
1181. A plâns vreodată moartea? Atunci de ce să o
 plângem?
1182. Adevărata viață constă în moartea morții.
1183. Doar Iluziei Vieții îi este teamă de moartea
 morții fiindcă este adevărata moarte. Atunci când
 mori îți moare și moartea ta.

1184. Cine ești tu străine din mine care înțelege moartea morții? Lasă-mă să-mi trăiesc viața care cunoaște moartea.
1185. Cel mai scump se plătesc în viață clipele de dinainte de moarte.
1186. Lumea deșertăciunii fără de moarte?
1187. Oricâte clipe ar cumpăra Iluzia Vieții pe tarabă Destinului, le va vinde în cele din urmă propriei sale morți.
1188. Viața este fiica risipitoare a morții.
1189. Moartea a scris cele mai nemuritoare opere.
1190. Ceea ce desparte viața va uni moartea.
1191. Moartea nu face politică.
1192. Țărmurile morții există doar pentru Iluzia Vieții.
1193. Înțelesul iubirii în moarte este adevărul Lui Dumnezeu.
1194. Toate furtunile vieții se stâng în sufletul morții.
1195. Moartea e rece numai față de Iluzia Vieții.

1196. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ne-a lăsat să
ne conștientizăm propria moarte a cunoașterii
noastre.
1197. Suntem un dar făcut morții.
1198. Moartea este nuntirea noastră cu infinitul.
1199. Iarba morții nu poate fi cosită de timp.
1200. Moartea îi datorează vieții, viața iar viața îi
datorează morții,moartea.
1201. Nu există moarte care să nu existe.
1202. Murirea este cel mai mare reazem al
nemuririi.
1203. Te iubesc ființă plămădită din diamantul
iubirii șlefuit de viață pentru a fi făcut în dar morții
pe care tu nu o vei cunoaște niciodată.
1204. Roadele pomului vieții hrănesc moartea.
1205. Moartea ta o va cunoaște doar ceilalți de
aceea ea nu poate exista pentru tine și cum toți
ceilalți vor avea la rândul lor morțile lor pe care nu
le vor cunoaște,înseamnă că adevărata moarte nici
măcar nu există.
1206. Întreaga cunoaștere a lumii nu valorează nici
cât o clipă de moarte.

1207. Nebun este cel care măsoară moartea.
1208. Nu pleca urechea la bârfele vieții despre moarte fiindcă nimic nu-i poate fi mai superior vieții decât moartea.
1209. Vrei să cunoști moartea? Privește cerul înstelat al marilor iubiri din inima Universului. Multe șoapte pline de Lumina Divină a stelelor au fost supuse de atât de demult încât stelele și-au pierdut corporalitatea fiind un trecut ce traversează spațiile și timpii spre eternul viitor.
1210. În apa morții nu se va putea spăla niciodată Iluzia Vieții.
1211. Moartea este adevărul absolut al vieții.
1212. Viața este vis și moartea realitate.
1213. Din viață nu te poți trezi decât în moarte.
1214. Infinitul nu are cale fiindcă în el sunt toate căile posibile. De aceea eternitatea morții nu poate trece în infinitul din tine.
1215. Suntem o fărâmbă visătoare din praful stelelor iubirii ce va fi dusă curând de vântul eternității morții spre nicăieri.

1216. Oare unde dormim atunci când visăm viața,
nu în moarte?
1217. Cerul morții este cel mai luminat fiindcă
toate căile stelelor sunt în aceeași eternitate a clipei.
1218. Amintește-ți că atunci când te vei trezi din
visul vieții va trebui să redevii din nou: tu.
1219. Viața nu suportă moartea fiindcă moartea îi
spune vieții adevărul în față cu privire la Iluzia
Vieții.